

Δ Α Φ Ν Η

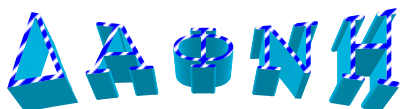
Περιοδική έκδοση του ομώνυμου πολιτιστικού συλλόγου, Δαφνώνα Χίου. Έτος 1^ο Φύλλο 2^ο Τιμή 1.000

Δαφνούσιος

Γιάννης Α. Παπαμιχαλάκης

Ένας από τους 5 Δαφνούσιους Ήρωες του '40 που έδωσαν τη ζωή τους για την Πατρίδα

Περιοδική έκδοση του ομώνυμου πολιτιστικού συλλόγου Δαφνώνα Χίου.

*

Υπεύθυνο στο νόμο, το διοικητικό συμβούλιο.

*

Υπεύθυνος έκδοσης, σύνταξη, σελιδοποίηση, εκτύπωση, επικοινωνία,

Βαγγέλης Ρουφάκης
Δαφνώνας Χίος 82100
(0271) 78-353

E-MAIL:

VROUFAK@HELLASNET.GR

*

Ευχαριστούμε όλους όσους συνεργάστηκαν για την γραφή, εκτύπωση και διανομή αυτού του φύλλου.

*

Εξώφυλλο:

Ο Δαφνούσης Ήρωας Γιάννης Λ. Παπαμιχαλάκης.

*

Οπισθόφυλλο:

Δίπλωμα ευγνωμοσύνης, στον ένδοξο Γιάννη.

*

Τιμή φύλλου 1.000 δραχμές

*

Αποστολή στο εσωτερικό 1.500 δραχμές.

*

Αποστολή στο εξωτερικό 2.000 δραχμές

*

Σημείωση:

Στους Δαφνούσους όλους το περιοδικό θα διανέμεται δωρεάν. Σε κείνους που αδυνατούν να προμηθευτούν το περιοδικό μας στους τόπους δωρεάν διανομής, θα το στείλουμε με χρέωση 500 δραχμών στο εσωτερικό και με χρέωση 1.000 δραχμών στο εξωτερικό, για κάλυψη, μόνο, των εξόδων αποστολής.

Ντροπή

27 του Απρίλη 1941.

Οι Γερμανοί κατεβάζουν την Ελληνική σημαία από την Ακρόπολη και ανεβάζουν την Γερμανική. Ο Έλληνας φρουρός Κωνσταντίνος Κουκίδης δεν αντέχει την προσβολή. Τυλίγεται στην Ελληνική σημαία και πέφτει από τον Ιερό βράχο.

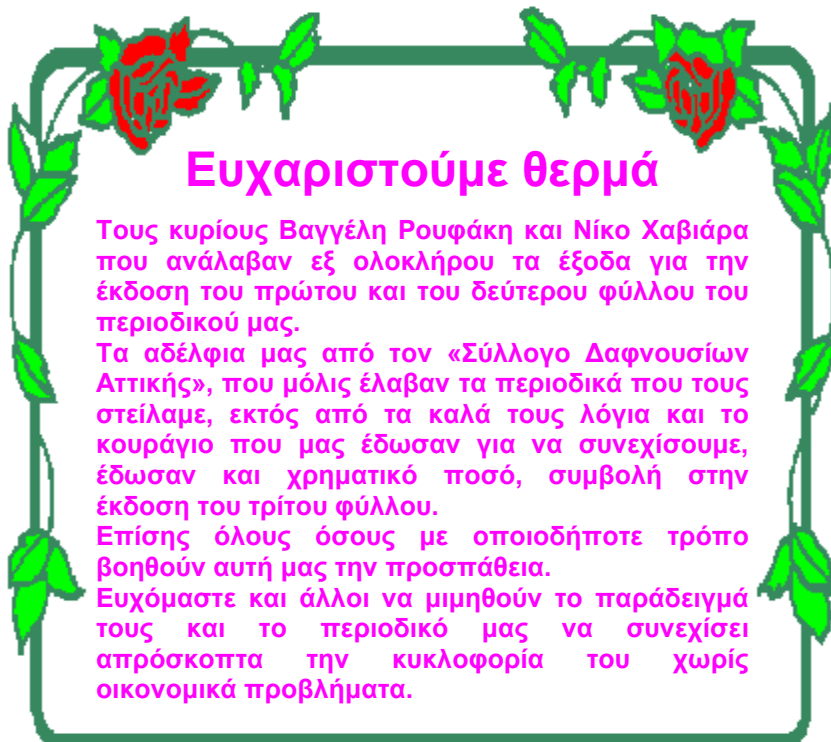
31 του Μάη 1941.

Δύο δεκαεπταχρονιοι φοιτητές (που δεν ανήκουν ακόμα σε καμιά οργάνωση), ο Μανόλης Γλέζος της ανώτατης εμπορικής και ο Απόστολος Σάντας της νομικής, κατεβάζουν την Γερμανική σημαία από την Ακρόπολη.

Σήμερα.

Στις Εθνικές μας γιορτές, οι περισσότεροι, θεωρούμε περιττό στολίδι μια σημαία στο μπαλκόνι μας. Και κάποιοι βέβηλοι (φοιτητές ή όχι), καίνε σημαίες στην γιορτή του Πολυτεχνείου!

Ντροπή!

Θρίαμβος

Μεγάλη χαρά και ικανοποίηση πήραμε όλοι μας από την υποδοχή και αποδοχή που είχε το πρώτο φύλλο του περιοδικού μας. Μεγάλη η επιτυχία. Χαλάλι οι κόποι μας. Πληρωθήκαμε με το παραπάνω.

Ευχαριστούμε όλους εσάς που μας βοηθήσατε ηθικά και υλικά.

Αυτούς που κατά καιρούς μας παραχωρήσατε φωτογραφικό και άλλο αρχαιακό υλικό, καθώς και προφορικές πληροφορίες.

Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης του νησιού για την παρουσίαση και για τις ευνοϊκές κριτικές με τις οποίες υποδεχθήκατε την δουλειά μας. Ιδιαίτερα τους υπεύθυνους της «Πατρίδα TV» που μας καλέσατε και παρουσιάσαμε το περιοδικό μας.

Τους Δημάρχους Καμποχώρων και Χίου, τους εκπροσώπους πολιτιστικών και άλλων οργανισμών, τους ανθρώπους των γραμμάτων και όλους τους απλούς ανθρώπους που παρ' όλες τις ασχολίες σας, βρήκατε χρόνο να μας τηλεφωνήσετε, να μας γράψετε δυο καλά λόγια (διαβάστε στη σελίδα 16) από Χίο, Αθήνα, Αμερική, δίνοντάς μας κουράγιο, κι εσάς που μας συναντήσατε για να μας σφίξετε το χέρι και να πείτε μια καλή κουβέντα.

Σας ευχαριστούμε όλους.

Μας δίνετε δύναμη να συνεχίσουμε ανεβάζοντας στο μέγιστο δυνατό το επίπεδο του εντύπου μας, κρατώντας το παράλληλα προσιτό και κατανοητό.

Από σήμερα το περιοδικό μας βγαίνει έγχρωμο εξ ολοκλήρου.

Έχει περισσότερες σελίδες.

Οι συνεργάτες μας πληθαίνουν και από το επόμενο φύλλο, κι άλλα γνωστά ονόματα θα στολίζουν τις σελίδες της «Δάφνης».

Το περιοδικό μας γράφεται, σελιδοποιείται και εκτυπώνεται από μας, για να κρατήσουμε το κόστος χαμηλό και να μπορούμε να μοιράζουμε περισσότερα αντίτυπα.

Με την δική μας επιμονή και τη δική σας συμπαράσταση, σίγουρα θα πάμε καλύτερα.

Αυτό το φύλλο είναι αφιέρωμα στους Ήρωες του 1940 και ιδιαίτερα στους πέντε Δαφνούσους που έδωσαν τη ζωή τους για την Πατρίδα, σ' εκείνο τον πόλεμο.

Επίσης αφιερώνουμε δυο σελίδες στην άλλη «Δάφνη» την ποδοσφαιρική ομάδα του χωριού μας που άξια ανεδείχθη πρωταθλητής Χίου συμπληρώνοντας την χαρά από τον θρίαμβο του περιοδικού μας.

28^η Οκτωβρίου 1940

Στο κάλεσμα της πατρίδας έτρεξαν όλοι. Όσοι για διάφορους λόγους δεν πήγαν να πολεμήσουν στα βουνά της Αλβανίας, ανάλαβαν άλλες υπηρεσίες στην ιδιαίτερη πατρίδα τους.

Στην φωτογραφία, Δαφνούσοι στον Κάραβο του Δαφνώνα φυλάνε το Χωριό. Από αριστερά: Δημήτριος Μ. Μέλης, Μανόλης Γ. Χαβιάρας, Γιάννης Π. Καλλιαγκάς και Νικολής Δ. Μαιμούνας.

11 ΝΟΕΜΒΡΗ 1912 - 28 ΟΚΤΩΒΡΗ 1940

Του Βαγγέλη Ρουφάκη

(Διαβάστηκε στις 17 του Νοέμβρη 1985 από παιδιά στο Σύλλογο Δαφνουσίων Αμερικής.)

Γιορτάζει η Χίος σήμερα τους προστάτες της Άγιους Μηνά, Βίκτορα και Βικέντιο. Γιορτάζει η Μητρόπολη του νησιού. Και του Άγιου Μηνά το Μοναστήρι το 'ματοβαμμένο απ' τη σφαγή του '22. Γιορτάζει ολόκληρο το νησί.

Οι πιστοί τρέχουν στις Εκκλησιές να προσκυνήσουν και να ζητήσουν χάρη απ' το Θεό. Να τον παρακαλέσουν να βοηθήσει....

Μέρες τώρα ψιθυρίζεται πως ο Ελληνικός Στρατός που έχει φτάσει νικητής στη Θεσσαλονίκη, άρχισε τώρα να 'λευτερώνει τα νησιά και όπου να 'ναι θάρθει κι εδώ λυτρωτής. Και οι τούρκοι κάτι έχουν καταλάβει, μα κοροϊδεύουν και δεν θένε να το πιστέψουν. Άλλοι πάλι λένε ότι οι τούρκοι φοβούνται και θα παραδώσουν το νησί χωρίς μάχη στον Ελληνικό Στρατό. Οι Χιώτες όμως που έχουν δει και έχουν πάθει πολλά, δεν ξέρουν τι να πιστέψουν. Γι' αυτό με την καρδιά γεμάτη ελπίδα μα και φόβο, τρέχουν στις Εκκλησιές να ζητήσουν βοήθεια. Βοήθεια απ' τον Θεό. Την Παναγιά. τους Άγιους Βίκτορες, που σήμερα είναι η χάρη Τους....

Έχουν ποτίσει με άφθονο αίμα το δέντρο της λευτεριάς. Θα χρειασθεί πολύ ακόμα;

Αιώνες πριν σκλάβοι στους Γενοβέζους περίμεναν να 'ρθει η μέρα που θα πετούσαν τον κατακτητή έξω από τα άγια χώματα του νησιού τους.

Κι έφυγε ο ένας αφέντης και ήλθε άλλος... Πιο άγριος... Πιο βάρβαρος... Τούρκος! Τούρκος αφέντης για 346 χρόνια τώρα, κάθεται στο σβέρκο του Χιώτη Χριστιανού! Τον ταπεινώνει. Τον βιάζει. Τον σκοτώνει.

Και κείνος καρτερικά με τις ελπίδες στο Θεό, περιμένει να δώσει η χάρη Του την άλλη φορά να μη χυθεί τόσο αίμα Χριστιανικό, μα να φύγει ο άπιστος απ' το νησί. Να ζήσουν οι Χιώτες μόνοι τους. Ήσυχα. Ειρηνικά. Ελληνικά.

Κατά τις δέκα το πρωί κόσμος είναι μαζεμένος στην προκουμαία. Σιγοκουβεντιάζουν με το βλέμμα στη θάλασσα και στην καρδιά την ελπίδα.

Και ξαφνικά, η ψιλοκουβέντα γίνεται λόγος φανερός κι ο λόγος φωνή κι αλαλαγμός.

- Έρχονται τα καράβια. Έρχονται οι Έλληνες.

Πράγματι! Από το στενό της Εγνούσας φαίνονται πυκνοί καπνοί και ξεχωρίζουν τα πλοία του λυτρωμού. Σε λίγο οι Εκκλησιές έχουν αδειάσει και όλοι έχουν έλθει στο λιμάνι με φωνές και δάκρυα στα μάτια χωρίς να πολυσκέπτονται πως οι τούρκοι τους βλέπουν, ετοιμάζονται να υποδεχθούν τον ελευθερωτή Ελληνικό Στρατό!

Ο τούρκος στρατιωτικός διοικητής Ζιχνή Μπέης που είδε τι συμβαίνει, διαλύει με τον στρατό του τον κόσμο από το λιμάνι και ταμπουρώνεται καλά περιμένοντας τα καράβια που όλο κι φτάνουν πιο κοντά. Πρώτο το εξοπλισμένο ατμόπλοιο «Εσπερία». Ύστερα το «Μυκάλη», «Μακεδονία», «Νέα Γενιά», «Αετός», «Ναυκρατούσα», «Αμβρακία», «Πατρίς», «Σαπφώ». Ο Στρατός μας βγαίνει από τα πλοία στο κοντάρι κάτω από τα πυρά των τούρκων που έχουν πιάσει τους γύρω λόφους και χτυπούν αλύπητα.

Δυο στρατιώτες βάφουν με το αίμα τους το κατάστρωμα των πλοίων πριν προλάβουν να 'βγουν στο νησί της μαστίχας. Ο χαμός τους όμως, δίνει πείσμα και κουράγιο στους υπόλοιπους που βγαίνοντας στη ξηρά, με τη βοήθεια των κατοίκων (που έχουν πάρει στο μεταξύ τα λιανοτούφεκα στα χέρια) και του Θεού τη θέληση, τους πετούν κυριολεκτικά στη θάλασσα!

Ευτυχής ο δήμαρχος Ν. Κουβελάς δίνει τη πόλη στον νικητή Ελληνικό Στρατό.

Η σημαία της Ελλάδας κυματίζει τώρα παντού. Στα μπαλκόνια! Στις πλατείες! Στα τζαμιά! Η Χίος είναι λεύτερη πια! Είναι ΕΛΛΗΝΙΚΗ! ΕΛΛΗΝΙΚΗ!

Ο φιλήσυχος λαός της Χίου αρχίζει κάτω από τη σκέπη της Μητέρας Πατρίδας μια καινούργια ζωή εργασίας, δημιουργίας, προσφοράς και αγώνων. Στέλνει τα παιδιά της στρατιώτες σε όλους τους πολέμους και σ' αυτόν της Μικράς Ασίας και μετά τη καταστροφή δέχεται πλήθος προσφύγων που μοιράζει μαζί τους το ψωμί που βγάζει από τη σχετικά άγονη γη του.

Δεν περνούν όμως πολλά χρόνια και καινούργιος εχθρός χτυπά την πόρτα!

Η Ιταλία στις 28 του Οκτώβρη 1940 κηρύττει τον πόλεμο στην Ελλάδα.

Οι Έλληνες πολεμούν γενναία ακόμα μια φορά κι γράφουν σελίδες δόξας στα βουνά της Αλβανίας. 6.000 Χιώτες είναι μεταξύ τους που πολλοί από αυτούς δεν γυρίζουν ξανά. Πληρώνουν τον ηρωισμό τους με τη ζωή τους. Πολλοί οι Χιώτες ανάμεσα στους δέκα τέσσερις χιλιάδες νεκρούς του Αλβανικού Έπους.

Την Άνοιξη του 1941 η Γερμανία έρχεται σε βοήθεια της Ιταλίας. Πιο δυνατή! Πιο οπλισμένη! Πιο άγρια!

Η Ελλάδα χάνει πάλι τη λευτεριά της. Ο λαός μας ζει για τριάντισι χρόνια μια καινούργια κόλαση.

Δε λυγίζει όμως. Αγωνίζεται στην Εθνική Αντίσταση, στο Ρίμινι, στο Ελ Αλαμίν.

Στη Χίο το πρώτο Γερμανικό πόδι πάτησε τη Κυριακή 4 Μαΐου 1941 και ώρα 5:45 μ. μ.

Δυστυχισμένος ο αντιδήμαρχος Ανδρέας Λαιμός παραδίνει την πόλη στους Γερμανούς.

Σε λίγα χρόνια η Γερμανία χάνει τον πόλεμο.

Πρώτη γωνιά της Ελλάδας που ελευθερώνεται είναι η Χίος. Στις 10 του Σεπτεμβρη 1944, η Γαλανόλευκη κυματίζει στο μυροβόλο νησί και λίγο αργότερα σε όλη την Ελλάδα!

Οι σύμμαχοί μας μιλούν με θαυμασμό για τους αγώνες των Ελλήνων, αλλά την ίδια στιγμή τους σκάβουν το λάκκο, ρίχνοντάς τους στον εμφύλιο σπαραγμό.

Πιο ακριβιά από όλους πλήρωσε η Ελλάδα τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο!

Νεκροί στην Αλβανία 13.506

Νεκροί στην Αντίσταση και Μέση Ανατολή 10.000

Νεκροί από την πείνα 310.000

Όμηροι που εκτελέστηκαν στη Γερμανία 60.000

Εκτελέσεις και δολοφονίες στην Ελλάδα 422.668

Αιχμάλωτοι 580.000

Έκαψαν οι Γερμανοί:

1.700 χωριά.

501 Εκκλησιές.

709 σχολεία.

157.000 σπίτια.

111.000 οικογένειες έμειναν στο δρόμο.

Ο λαός μας όμως αγωνίστηκε σκληρά και δεν έσκυψε το κεφάλι στον εχθρό. Στην περίοδο της κατοχής κυκλοφορούσαν 300 περίπου παράνομες εφημερίδες που ξεσηκώναν το λαό.

Οι οργανωμένες αντιστασιακές ομάδες είχαν στη διάθεσή τους 250.000 άτομα με λιγοστό βέβαια οπλισμό, που ήταν μεγάλος πονοκέφαλος για τους κατακτητές. Πολλές επίσης

Φθινόπωρο

Χειμώνισσε και φεύγουν τα πουλιά
γοργά ο πελαργός τα πελαγώνει
κι η φλύαρη χελιδνοφωλιά
χορτάρισε παντέρμη και μόνη.

Του σπίνου χάθηκ' η γλυκιά λαλιά
φοβήθηκε ο μελισσοουργός το χιόνι
κι η σουσουράδα στην ακρογαλιά
δεν τρέχει δεν ηηδά δεν καμαρώνει.

Στης λυγαριάς τ' ολόξερο κλαδί
του φθινοπώρου φτωχικό παιδί,
ο καλογιάννος πρόσχαρος προβάλλει,

με λόγια ταπεινά και σιγανά.
Μικρός προφήτης, φτερωτός μηνά
την άνοιξη, που θα γυρίσει πάλι.

Γεώργιος Δροσίνης

ήταν οι μικρές ομάδες που
κτυπούσαν μόνοι τους όπου αυτοί
νόμιζαν. Όλοι αυτοί βοήθησαν να
τελειώσει ο φοβερός εκείνος πόλεμος
που έπνιξε στο αίμα την
ανθρωπότητα...

Πολλά χρόνια πέρασαν από τότε!
Ο κόσμος όμως δεν είναι καλύτερος.
Αίμα χύνεται σε πολλά μέρη της γης.
Οι υπερδυνάμεις φτιάχνουν
καθημερινά όπλα πολύ πιο
επικίνδυνα και η σκιά ενός
πυρηνικού πολέμου υπάρχει πάνω
απ' τα κεφάλια μας κάθε στιγμή.
Επίσης ο αιώνιος εχθρός της
πατρίδας μας, η Τουρκία μετά από
την κατάληψη της μισής Κύπρου,
έχει στρέψει λαίμαργα το βλέμμα της
στα νησιά μας. Στη Χίο μας.
Μα ΟΧΙ!

Στη μνήμη Εκείνων που έπεσαν για
τη λευτεριά, δίνουμε την υπόσχεση
εμείς, τα νιάτα του Δαφνώνα, πως
μαζί με τ' άλλα τα Ελληνόπουλα θα
αγωνιστούμε και θα δώσουμε και τη
ζωή μας ακόμα αν χρειαστεί, για να
ζήσει η Πατρίδα μας ελεύθερη για
πάντα!

ΖΗΤΩ Η ΕΛΛΑΔΑ ΜΑΣ!

**Αν άλλοι ζωγραφίζουν την
Ειρήνη παρθένα δροσερή
μ' ελιάς κλωνάρι,
εμείς θα ζωγραφίσουμε αυτή
χοντρή αντρογυναίκα, με
κοντάρι.**

ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

(Του αιδεσιμότατου Παντελεήμονα Καλοόδη εφημέριου του
Ι. Ν. Αγ. Παντελεήμονα Δαφνώνα)

Τον μήνα Οκτώβριο δεσπόζει η εορτή του Αγίου
Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου του Μυροβλήτου. Δεν ήταν μόνο
αθλητής και ομολογητής της πίστewος, αλλά και σοφότατος
διδάσκαλος και ιεραπόστολος. Όμως όλες αυτές οι αρετές και
οι αγώνες του, εξόργισαν τον αυτοκράτορα Μαξιμιανό, ο
οποίος τον κάλεσε μπροστά του.

Ο Δημήτριος ομολόγησε ότι «Χριστιανός ειμί» και δεν
πρόκειται όποια δοκιμασία κι αν περάσει να αρνηθεί τον
Χριστό που μας διδάσκει την αλήθεια και μας οδηγεί στην
ευτυχία. Συνέπεια της ομολογίας του ήταν η φυλάκιση και
αργότερα ο θάνατος.

Ο
Α
Υ
Γ
Ι
Ο
Σ

Δ
Η
Μ
Η
Τ
Ρ
Ι
Ο
Σ

Ψηφιδωτό από το Ναό του στη Θεσσαλονίκη

Όμως, με την δύναμη και την χάρη του Θεού, ο Δημήτριος
ευλογεί τον μαθητή του Νέστορα, προκειμένου να νικήσει τον
υβριστή των θείων, Λυαίο. Πράγματι επικαλούμενος ο
Νέστορας τον Θεό λέγοντας «ο Θεός Δημητρίου βοήθει μου»,
νικά τον Λυαίο και τον αφήνει νεκρό. Οι ειδωλολάτρες τότε με
έξαλλες φωνές ζητούν από τον αυτοκράτορα τα κεφάλια του
Νέστορα και του διδασκάλου του Δημητρίου. Και ενώ πέφτουν
οι Άγιες κεφαλές των Μαρτύρων, οι ψυχές τους πετούν προς
τους ουρανούς. Τιμώντας την μνήμη τους ας παρακαλέσουμε
τον πανάγαθο Θεό, να μας δίνει υπομονή, θάρρος και δύναμη
ομολογίας, για να σηκώνουμε τον σταυρό της θλίψης με
καρτερικότητα και αν δεν μπορούμε να γίνουμε μυροβλήτες, ας
αποπνέουμε το άρωμα της ευσεβείας, της αγνότητας, της
ευλαβείας και της αγιότητας. Με την χάρη του Θεού και τις
πρεσβείες των Αγίων μας, να νικούμε τον εχθρό, να
υπερπηδούμε τα εμπόδια και να βγαίνουμε αλώβητοι από τους
πολλούς κινδύνους που διατρέχουμε καθημερινά. Αμήν.

Το Φίλιωμα Το Φίλιωμα

Του Κώστα Αμπανούδη

Η Αλήθεια ήταν πως δεν τα πήγαιναν καλά οι δυο τους. Από την πρώτη κιόλας μέρα που βρέθηκαν μαζί στο σχολείο. Μάλωναν με το παραμικρό κι η δασκάλα τους σήκωνε τιμωρία, τότε εκείνον και τότε εκείνη. Στις άλλες τάξεις καθόταν τρεις σειρές μπροστά της. Ήταν μελαχρινό και ολοστρόγγυλο το προσωπάκι της, σαν ζωγραφιστό καλοθρεμμένο αγγελούδι. Στα

διαλείμματα όταν οι βηματισμοί τους τυχαία έσμιγαν, άλλαζαν δρόμο. Ήταν συνεσταλμένος και άτολμος σε μερικά τέτοια μικροζητήματα που άλλοι ήταν ξεφτέρια.

Δεν ήταν που αραιά και που τον έπαιρναν στην ομάδα τους οι άλλοι, αλλά το χειρότερο που άφηνε να τον πειράζουν και τα κοριτσάκια. Κάτι τον τράβαγε κοντά τους, στην άλλη αυλή που χόρευαν ή ψευτοδούλευαν με τη δασκάλα.

Καθόταν εκεί με δυο τρεις άλλους «αποσυνάγωγους» και τα κοίταζε. Δεν σκεφτόταν δα και σπουδαία πράγματα. Απλώς του άρεσε τούτο. Αποζητούσε τη συντροφιά τους. Όχι βέβαια να μπει και στα φουστάνια τους. Αδέξιος λάτρης της ευαισθησίας και του λεπτού γούστου που νόμιζε πως είχαν.

Όσπου ήρθε το μεσοχείμωνο σ' εκείνη την Τετάρτη τάξη. Η γρίπη αραιώνει μέρα τη μέρα τους νοικάρηδες των γύρω θρανίων. Η δασκάλα έβλεπε το λόχο της τάξης να αραιώνει.

Από τους είκοσι έμειναν δεκαπέντε, δέκα, οκτώ. Τα θρανία πίσω του και μπροστά της είχαν αδειάσει. Λες και το πείσμα της τύχης ήταν αυτοί οι δυο με τέσσερα πέντε μαθητούδια ακόμη, να έχουν ανοσία.

Το πρωινό εκείνο μιας Παρασκευής την είδε μοναχή κι απόμακρη, σαν λουλουδι μοναχικό στην άδεια αλέα. Το πρόγραμμα δεν είχε πια την κανονικότητά του κι η δασκάλα τους έδωσε μια έκθεση, εκτός προγράμματος, για να τους ασκήσει λίγο ή και να τους ξεφορτωθεί.

Έπεσε πάνω στο γραφτό ο δεκάχρονος μικρός και δεν σήκωσε τα μάτια, παρά μόνο όταν ένοιωσε κάτι ζεστό πίσω στη ρίζα του αυτιού του.

-Έλα πες μου και μένα κάτι.

Είχε η φωνή της έναν τόνο μαλακό αλλά και εγκάρδιο. Τόξερε αυτός πως δεν είχε ανάγκη τη βοήθεια του. Ήθελε μονάχα λίγη κουβέντα. Γύρισε συγκαταβατικά και της είπε κάτι για την έκθεση, κάτι για τους απουσιάζοντες συμμαθητές, το παράθυρο που έμπαζε κρύο, τις γλάστρες που μείναν δυο μέρες απότιστες τώρα. Ήθελε κι άλλα πολλά αλλά τους έκοψε η δασκάλα. Το άλλο πρωί τούφερε δυο όμορφα «κλασικά εικονογραφημένα». Της έδωσε κι εκείνος κάτι ψιλόχαρτα.

Από Δευτέρας άρχισαν πάλι να φτάνουν οι αναρρωνιόντες. Άρχισαν πάλι να ξεμακραίνουν σαν δυο λοφίσκοι άμμου, που τους φέρνει κοντά ο αγέρας κι ύστερα μια άλλη του διάθεση τους ξεχωρίζει.

Πάντως ήταν αρκετό εκείνο το διήμερο, να νοιώσουν μια πρώτη πνοή ζέστας στην παγωμένη άγνοια της παιδικής τους καρδιάς.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Σα δε μπορείς ν' ασχοληθείς με της ζωής τα βάρη, αν κουραστεί το σώμα σου κι ανάπαιψη δεν έχει, σταμάτα! Μη σιοτιζέσαι και μη στεναχωριέσαι. Κι απελπισιά καμιά φορά σαν τύχει και σε πιάσει, πάρε κουράγιο, δύναμη, από τις αναμνήσεις.

Τις αναμνήσεις τις καλές, τις όμορφες, τις λίγες. Που είν' ένα χάδι τρυφερό. Που `ναι μια ηλιαχτίδα. Ένα γλυκό χαμόγελο. Στα ξεραμένα χείλια, μια στάλα δροσερό νερό. Όαση στις ερήμους.

Τις αναμνήσεις τις κακές. Πικρές σαν το φαρμάκι, που παίρνει όποιος αγαπά και προδομένος μένει και τ' ορφανό που άκαιρα έχασε τον γονιό του, που `χε κι εκείνος δυο γονιούς και κλαινε το χαμό του.

Κι ανεγαλιάζεις σα μπορείς τη διαφορά να κρίνεις και να βαστάς όσο μπορείς σφιχτά πάνω στα στήθια, σα φυλαχτό απ' τη μάνα σου, εκείνες που σ' αρέσουν και ξαναζεις γλυκές στιγμές γεμάτες καλοσύνη κι αγάπη, που `ναι δύσκολο να τα βρεις στον καιρό μας.

Σαν τον αέρα πέρασαν κι αγγίζαν μ' ένα χάδι τα φυλλοκάρδια κι έφυγαν και χάθηκαν. Μα να τα. Ξανάρχονται στη σκέψη σου πιο απαλά. Το νιώθεις. Κι ας είναι όνειρο άπιαστο κι ας είναι αναμνήσεις.

Και προσπαθείς τα άυλα σαν υλικά να πιάσεις, όσο κι αν είν' απίστευτο. Για πες μου το πιστεύεις; Το κάμνεις σαν το χριστιανό, στο `κόνισμα που βλέπει τα πρόσωπα των άγιων του και προσκυνά με έσβας. Και η καρδιά του γίνεται ανάλαφρη. Τι θάμα!

Γιατί ελπίδα και ζωή, είναι γερά δεμένες. Κι αν προσπαθήσεις δε μπορείς ποτέ να τις χωρίσεις. Ξανάζησε λίγες στιγμές αυτά π' έχουν περάσει και θα το δεις, τι δύναμη καινούργια θε να πάρεις, για να παλέψεις και τις δυο δικές σου να κρατήσεις.

Νέα Υόρκη 1990

Βαγγέλης Ρουφάκης

ΜΠΟΥΡΛΗΣ - ΤΖΑΝΗΣ

Του Πέτρου Μαρτάκη

Από την έκδοση του Ομηρείου Πνευματικού Κέντρου Δήμου Χίου
«Χιώτικα ευθυμογραφήματα Μπουρλής-Τζανής»

Ζώντων και τεθνεώτων

Η πεζούλα υπάρχει ακόμα. Και το κιμπάρικο πόρταιο υπάρχει! Ν' ανοίξω την πόρτα; Νάμπω μέσα; Κρουάινει η ψυχή μου! Τώρα πια εν μένει κανείς στο πελώριο πατρογονικό. Μια γρηά μονάχα που εν είχεν κατωμένα παιδιά, νύφη του σογιού, επόμενε στα τελευταία στη σκοτεινή σαλοκάμερα.

Έρημη και σιότεινη! Εσκόρπανε κι όσες φωτογραφίες εβρίσκουντανε στις κάντερες και στα ντουβάρια. Τις ήδινε, τις θέλανε εν τις θέλανε, στ' ανήψια τ' αντρού της, για να μη βλέπει όσους έ ζιούνε πια, σαν που τους θένε ευτέ! Λένε φέματα οι φωτογραφίες! Μα πες, πες, τις πιστεύεις και στο τέλος οι άνθρωποι μένουνε στον εμυαλό μας, όχι σαν που ήτανε πράγματις αλλά ότι λογιάς τους δείχτουνε οι φωτογραφίες.

Κάποτες της είπανε πως είχανε στο μαγνητόφωνο κουβέντες του συχωρεμένου τ' αντρού της, μα εν ήδωκενε σημασία!

Εθάρριε, πρέπει, πως είναι κ' οι μιλιές στα μαγνητόφωνα, σαν τις φωτογραφίες. Δική τος γνώμη. Όχι οι αγάπες της, οι έχτρητές της και τα παράπονά της, τα πραγματικά.

Πριν εκατό τόσα χρόνια τ' αγόρασενε, παλιά και τότες, τούτα τα σπίτια, ο κύρης τ' αντρού της.

Γιού, κόρες, γαμπρού, νύφες, κόπος, πόνος, αναγάλλιαση κι οργή και αίματα (σκοτωμός του πρώτου γιού στο λαγούμι που βγάζανε μολυβόχωμα για τις σκεπές τω σπιτιώ) μπεγόνιες, κλήματα, χελιδονοφωλιές στην κόρδα των κεραμιδιών του τσαρδακιού. Αλυγαριά στο ανήβασμα από τον κάτω αυλόγυρο-κηπάρι, στονπάνω με τα σπίτια του προπάππου. Μισοσκότεινη κουζινάρα που εχώνουντανε στα σπλάχνα του βουνού. Απόξω κάμερες κρέμουντανε ψηλά, απάνω απε τα σπίτια του χωριού, που είναι σκαρφαλωμένο μπουτσουλάδι στους βράχους της πλαγιάς. Σκεπαστό τσαρδάκι ανάμεσα στις όξω κάμερες, να πίνεις το ρακί σου, καθισμένος μπαϊλντισμένος στις πεζούλες του και να βλέπεις κάτω το καμπαναριό, την Εκκλησιά του χωριού, τα Καμπόχωρα, τον Άγιο Μηνά, το Μεγαλιμνιώνα και τα βράδια τα φώσια στα παπόρια που ταξιδεύουνε για τον Πειραιά. Πλατύσκαλο στην κορφή απότομης αφηλής πέτρινης, σκουροκόκκινης σκάλας. Βήμα δάκρυου

αποχαιρετισμού πρόσκαιρου ή παντοτινού και του «καλώς όρισε» στον πάντα για λίγες μέρες γυρισμό από τις ξηνητιές. Απεκεί απάνω το συχάρισμα της γιαγιάς στα παιδιά που ανηβαίνουνε τη σκάλα. Απεκεί και η θέα των κορώ με τις στάμνες στον ώμο, με τις πεσέτες που ανηβοκατηβαίνουνε για το καθημερινό ιδρω και τ' άγιασμα της βρύσης. Δόξα σοι ο Θεός! Αθλοφόρε Άγιε και ιαματικέ Παντελεήμων.

Κι ο πολιτικός κι ο συλιβριανός συρτός ν' ακούεται τη νύχτα του πανηγυριού από τα αγγονάκια στις όξω κάμερες, που τα βάζανε στο κρεβάτι να μη ξενυχτούνε στο λειβάδι και να μένει το βιελί και το κλαρίνο στην ψυχή τος να τ' ακούνε ίσαμε τα τέλη τος.

Το «Πελώριο Πατρογονικό» στα Λαγκυαδάκια του Δαφνώνα (άποψη).

Κι εγκομάχανε η γρηά μέσα στα φαντάσματα.

Ο κουρσάρος την επαράτησενε τελευταία. Μονάχη της!

Της εχάρισενε, κατάδικό της, τούτονά το χάος, ο τρισκατάρατος!

Τον οχτρεύουντανε η ψυχή της όσον επέρνανε ο καιρός ώσπου ήπαφενε να τονε τρέμει και μέσα στη φούρικισή της σβούρτισενε, τόσον δυνατά, στα μούτρα, τα φαντάσματα, που εκόλλησανε απάνω του κ' επήανε μαζί του στον αγύριστο!

Στο τέλος για καιρό ελευτερώθηκεν! Ημεινε χωρίς θύμισες, χωρίς τίποτις! Εδεδέτσι την ήβρανε μιαν ταχιήνη οι γειτόνοι, πεσμένη απε το κρεβάτι της, να γελά μέσα σ'

ένα φεγγάρι αίμα που εν εμπορούσανε να καταλάβουνε από πού ήβγαινε!

Κι ανεστήθηκεν! Επέταξενε, σα ψυχή, απε την ιστορία μέσα στις πρασινάδες του Κάμπου και τα πουλούδά του σ' ένα μελλούμενο, κοντά στην Αγιοδεκτεινή, στο γηροκομείο. Μέσα σε μια ζωγραφιά, που αφηλά, απε το χωριό της την ήβλεπενε ή την εφανταζούντανε μα εν επρολάβαινε να τηνε βάλει στην καρδιά της.

Τώρα α μου πεις είναι θα κάμουνε τα χελιδόνια με τη φωλιά τους στην κόρδα του πατρογονικού άμαν με την άνοιξη, γυρίσουνε;

Ε βαριέσαι! Σίγουρα, ώσπου να βαρεθούνε και να τον παρατήσουνε στην κακία του, θα τον παίρνουνε στο μαϊτάπι, τον κουρσάρο, που του ξέφυγε η γρηά από το φρικτό Ιερό.

Εγώ, να μου πης όμως, εγώ είναι να κάμω; Ν' ανοίξω την πόρτα; Ντιριέμαι. Ψιχαλίζει...

Ένας απέ τη Χίος

«Δάφνη» Οκτώβρης 1999

ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ `40

Κωνσταντίνος Δαβάκης

Απόφοιτος της σχολής ευελπίδων και της ανωτάτης σχολής πολέμου Αθηνών και Παρισιού, διακρίθηκε για την ανδρεία του στις μάχες του Σιρά και της Δοϊράνης στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο και στην Μικρασιατική εκστρατεία.

Αποστρατεύθηκε με τον βαθμό του συνταγματάρχη το 1937, αλλά το 1940 ανεκλήθη και τοποθετήθηκε διοικητής του μικρού αποσπάσματος της Πίνδου.

Διακρίθηκε ιδιαίτερα σαν αληθινός ήρωας, πολεμώντας στα βουνά της Πίνδου με αυτοθυσία αντιτάσσοντας 2.000 άνδρες με 4 κανόνια, στα 20 των Ιταλών, στις επιθέσεις της Ιταλικής αεροπορίας και στους 15.000 κοκορόφτερους. Πολέμησε στην πρώτη γραμμή, μετατρέποντας την άμυνα σε ορμητική επίθεση την πρώτη του Νοέμβρη 1940, πραγματοποιώντας την πρώτη Ελληνική νίκη στο Αλβανικό έδαφος.

Στις 2 του Νοέμβρη 1940, τραυματίζεται βαριά στο στήθος και μεταφέρεται στα μετόπισθεν.

Το 1942 συνελήφθη ως όμηρος από τις Ιταλικές αρχές κατοχής. Κατά τη μεταφορά του στην Ιταλία, το πλοίο **Τσίτα ντι Τζένοβα** τορπιλίσθηκε κοντά στα Αλβανικά παράλια και ο ήρωας πνίγηκε στα νερά της Αδριατικής. Τον έθαψαν στην Αυλώνα.

Η Ακαδημία Αθηνών του απένειμε το αργυρό μετάλλιο της αυτοθυσίας και στην Καλλιθέα Αθηνών, η πλατεία που φιλοξενεί τον ανδριάντα του, έχει το όνομα του δοξασμένου συνταγματάρχη.

Βαγγέλης Ρουφάκης

Ο ανδριάντας του Κ. Δαβάκη στην ομώνυμη Πλατεία της Καλλιθέας

Μαρδοχαίος Φριζής

(Ο πρώτος ανώτερος Έλληνας αξιωματικός που έπεσε το 1940)

Στον πόλεμο του `40, βρισκόμουν από τις 29 Νοεμβρίου νότια της Πρεμετής, έχοντας εγκαταστήσει το Ιβ Ορεινό Χειρουργείο μου στο χάνι Μερτσέκ, που ο συνταγματάρχης Μαρδοχαίος Φριζής πριν από λίγες μέρες είχε λευτερώσει στην ορμητική του προέλαση στην κοιλάδα του Αώου.

Στις 5 Δεκεμβρίου, το μεσημέρι, μας ήρθε το κακό μαντάτο πως ο Φριζής σκοτώθηκε, στις 11:20' όταν, έφιππος και κάτω από τα αδιάκοπα σφυροκοπήματα της εχθρικής αεροπορίας, καταγινόταν να εξασφαλίσει τη συνοχή στα τμήματά του.

Όπως μάθαμε -σαν κόπασε η αντάρα- ο παπάς του συγκροτήματος έτρεξε στον τόπο της θυσίας, φόρεσε βιαστικά το πετραχίλι του και, απιθώνοντας το δεξί του χέρι πάνω στο ματωμένο του μέτωπο, απάγγειλε με βαθιά συγκίνηση (Χριστιανός ιερέας αυτός) την επιθανάτια εβραϊκή προσευχή:

«Άκουσε Ισραήλ, ο Θεός είναι Είς και Μόνος»....

Δαφνούσοι Ήρωες του `40

Νεκροί οι στρατιώτες: Στις **πόμενες**

Παπαμιχαλάκης Ιωάννης **σελίδες ννν**

Τσουκάρης Ιάκωβος

Ψαρρός Γεώργιος

Νεκροί οι ναύτες:

Μισιριώτης Παντελής

Παπαμιχαλάκης Μιχάλης

Είναι αλήθεια πως, στο βορειοηπειρωτικό μέτωπο, πολέμησε όλος ο λαός μας με μια ομοφυχία ακατάλυτη. Και πολλοί είναι οι ανώνυμοι ήρωες, οι ανώνυμοι Φριζήδες, που έπεσαν εκεί «Ελευθέρων Εθνών προμαχούντες».

Όμως απ' όλους αυτούς, επώνυμους και ανώνυμους, ξεχωρίζουν οι δυό συνταγματάρχες: ο Δαβάκης και ο Φριζής. Είναι οι πρωτομάστορες και οι βασικοί συντελεστές του έπους του `40. Στην Πίνδο ο πρώτος, στο Καλπάκι ο δεύτερος, κράτησαν γερά και ύστερα, με στρατηγικούς ελιγμούς και τολμηρές αντεπιθέσεις, αναποδογύρισαν τον επιδρομέα και άλλαξαν την πορεία του πολέμου. Δίχως αυτούς τους «τρελλοσυνταγματάρχαιους», δεν θα υπήρχαν ίσως, νικητήρια.

Τα σίγουρα προμνηύματα του Δαβάκη «θα τους μαντρώσω» και τα βροντερά λόγια του Φριζή «θα τους τινάξω στον αέρα», θα αντηχούν αιώνια στον χώρο τον Ελλαδικό, δείγματα υψηλού επιτελικού στοχασμού και ασύγκριτης παλικαριάς.

Βασίλης Κρεμόδας, εφημερίδα Αχρόπολις 6-12-1979

Από το βιβλίο των: Κ. Χατζηπατέρα - Μ. Φαφαλιού, «Μαρτυρίες 40-41»

Δαφνούσοι Ήρωες του '49

Του Βαγγέλη Ρουφάκη

«Ήτανε μέρα Πέφτη. Κι άξαφνα ηκούσαμεν την καμπάνα να χτυπά. Σαν ηπήαμενε να δούμενε ήντα τρέχει, μας είπανε το μαύρο μαντάτο. Είχαμενε χαμένους τρεις λεβέντες. Το Γιάννη του Λιωνή, το Γιακουμάκι του Τσούκαρη και το Γιώργη του Ντέλλα (παρατσούκλι του Ψαρρού). Ναι! την ίδια μέρα το μάθαμενε και για τους τρείς.»

Μ' αυτά τα λόγια μια γριούλα προσπαθούσε να μου περιγράψει τις μαύρες στιγμές που έζησε την αποφράδα εκείνη Πέμπτη κι έμειναν ανεξίτηλες στη μνήμη της για τα τρία παλικάρια που άφησαν την τελευταία τους πνοή στα παγωμένα βουνά της Αλβανίας. Πέρασαν χρόνια από τότε. Έλειψα «στα ξένα» για είκοσι περίπου χρόνια και μετά την επιστροφή μου στην πατρίδα,

ήταν σχεδόν αδύνατο να βρω υλικό και πηγές για μαρτυρίες «ζωντανές» κι υπεύθυνες.

Λιγοστά τα στοιχεία και το υλικό που κατάφερα να συγκεντρώσω. Μόνο μερικές φωτογραφίες κι αυτές με κόπο και χάρη στην ευαισθησία κάποιων συγγενών που κράτησαν τιμής ένεκεν μια φωτογραφία και ένα «Δίπλωμα Ευγνωμοσύνης» που η πατρίδα απένειμε στα παιδιά της, που έδωσαν την ζωή τους γι' αυτήν.

Λίγες γραμμές και μια φωτογραφία, είναι πολύ λίγα, μα χρέος τιμής στα πέντε παλικάρια του Δαφνώνα που άξιοι απόγονοι ενδόξων προγόνων, τίμησαν τον όρκο τους. Οι τρεις, φαντάροι στο Αλβανικό Μέτωπο και οι δυο ναύτες στο τότε Βασιλικό Ναυτικό.

Γιάννης Λεωνίδα Παπαμιχαλάκης

Γιάννης Λ. Παπαμιχαλάκης

Γεννήθηκε στον Δαφνώνα. Γονείς του ο Λεωνίδα και η Καλλιόπη Παπαμιχαλάκη. Όλοι τον ήξεραν με το παρατσούκλι Γιάννης ο Μαύρος, επειδή ήταν μελαχρινός. Έπαιζε ούτι και τραγουδούσε τις χαρές και τις λύπες του χωριού.

Υπηρέτησε την πατρίδα τσολιάς το 1929 από όπου και η φωτογραφία – ενθύμιο.

Στον Ελληνοϊταλικό πόλεμο επιστρατεύθηκε με πολλούς άλλους Δαφνούσους και με το Σύνταγμα της Χίου τράβηξε τον δρόμο του καθήκοντος που αυτή τη φορά οδηγούσε στα Ελληνοαλβανικά σύνορα. Δεν κατάφερε όμως να ξεπεράσει το κρύο και τις κακουχίες του πολέμου. Αρρώστησε βαριά και μετά από ένα περίπου μήνα στο πρόχειρο νοσοκομείο, άφησε την τελευταία του πνοή. Εκεί, στο χώμα της Βορείου Ηπείρου αναπαύεται μαζί με το Ιάκωβο, τον Γιώργη και τόσους άλλους Ήρωες.

Μιχ. Λ. Παπαμιχαλάκης

Αδελφός του Γιάννη Λ. Παπαμιχαλάκη, γεννήθηκε και μεγάλωσε στον Δαφνώνα.

Ο πόλεμος τον βρήκε στο Ναυτικό.

Το καράβι που υπηρετούσε αραγμένο στον Πειραιά. Δεν είχε υπηρεσία εκείνη τη μέρα και θα πήγαινε μια βόλτα.

Δεν είχε όμως και τύχη. Κάποιος συνάδελφος τον παρακάλεσε να του κάνει την βάρδια γιατί είχε κάπου να πάει και την επόμενη μέρα θα του έκανε τη δική του. Καλόκαρδος όπως ήταν δέχτηκε με ευχαρίστηση.

Το καράβι όμως βομβαρδίστηκε και ο άτυχος Μιχάλης σκοτώθηκε εν ώρα υπηρεσίας.

Δεν είχαν περάσει ακόμα σαράντα μέρες από τον θάνατο του αδελφού του όταν έφτασε στο χωριό το φρικτό μαντάτο. Ποιος να βρει το κουράγιο να το πει στην χαροκαμένη μάννα;

Μιχάλης Λεωνίδα Παπαμιχαλάκης

Καλλιόπη σύζυγος Λεωνίδα Παπαμιχαλάκη

Καλ. Λ. Παπαμιχαλάκη

Η πονεμένη μάννα που έδωσε στην πατρίδα δυο παιδιά, δυο παλικάρια σε λιγότερο από σαράντα μέρες.

Μεγάλο πρόβλημα για τους συγχωριανούς ήταν ποιος να της πάει το μαντάτο για τον χαμό και δεύτερου παιδιού. Τελικά το είπαν στην Δέσποινα την κόρη της με την προτροπή να της το φανερώσει σιγά-σιγά.

Εκείνη όμως αδύναμη σε τόση πίκρα, έτρεξε με λυγμούς και ουρλιαχτά στο σπίτι ...

Η δύστυχη μάννα ντυμένη στα μαύρα, λιγόλογη, έτρωγε λιτά και έπινε μόνο τσάι, όσο για να κρατιέται στην ζωή μέχρι τη μέρα που τελειώσανε τα βάσανά της κι έφυγε, για να πάει κοντά στα δοξασμένα της παιδιά.

Ιάκωβος Α. Τσούκαρης

Ιάκωβος Τσούκαρης

Γεννήθηκε στον Δαφνώνα.
Γονείς του ο Αλέξης Τσούκαρης
και η Χαριστού το γένος
Αυγουστίδη.

Ο Ιάκωβος, (το Γιακουμάκι
όπως τον έλεγαν στο χωριό)
στον πόλεμο υπηρετούσε στον
λόχο μεταγωγών με τους
Δαφνούσους Παναγιώτη
Λαμπρινούδη, Γιάννη Κ.
Μαμούνα, και Μανόλη Ι.
Χαβιάρα.

Μια μέρα εκτελώντας μεταφορά
με φοβερή κακοκαιρία,
γλίστρησε και έπεσε με το
μουλάρι του στα παγωμένα νερά
μιας λίμνης όπου βρήκε τραγικό
θάνατο.

Κοιμάται για πάντα στην
Αλβανία.

Οικογένεια Α. Τσούκαρη

Ο Αλέξης Τσούκαρης έζησε με τη
γυναίκα του Χαριστού και τα πρώτα
του παιδιά, για πολλά χρόνια στην
Κωνσταντινούπολη.

Ήταν καντηλανάφτης σε ονομαστό
ναό της Πόλης και μετά την
επιστροφή του στη πατρίδα,
συνέχισε στον Αγ. Παντελεήμονα
του χωριού μας.

Χαρακτηριστική η φωτογραφία από
το ατελιέ «Ανδρειωμένος» της
Πόλης, που μας δείχνει τους γονείς
του Ιάκωβου σε στιγμές ευτυχίας.

Δεν είδα φωτογραφία τους μετά τον
χαμό του παιδιού τους. Πιστεύω
όμως πως όσο βαθιά και αν ήταν
χαραγμένος ο πόνος στα πρόσωπά
τους, όσο κι αν η καρδιά τους ήταν
μαύρη, στα μάτια τους καθέννας θα
μπορούσε να διακρίνει μια λάμψη
περηφάνιας γιατί γέννησαν Ήρωα.

Αλέξης Τσούκαρης, η γυναίκα του και ο μικρός
Κυριάκος

Γιώργης Ν. Ψαρρός

Γεννήθηκε στον Δαφνώνα το 1913. Γονείς του ο Νικόλας Ψαρρός και η Αγγελού το γένος Βασιλάκη. Μοναχογιός με τρεις αδελφές την Μιμικά, την Δέσποινα και την Ελένη.

Υπηρέτησε τσολιάς όπως φαίνεται και στην φωτογραφία.

Στον πόλεμο του '40 επιστρατεύθηκε και με τους άλλους Δαφνούσους βρέθηκε στην Αλβανία. Ένα βράδυ κοιμήθηκε σε αυτοσχέδιο αμπρί και το πρωί τον βρήκε ο ξάδελφός του Σταυρινός Δ. Βασιλάκης παγωμένο με λίγες φασόλες να βγαίνουν από το στόμα του.

Γιώργης Ν. Ψαρρός

Είπαν πως η καρδιά του δεν άντεξε. Το βέβαιο είναι ότι το «δριμύ ψύχος» έκανε το κακό ακόμα μια φορά.

Κοιμάται στο ίδιο νεκροταφείο με τον Γιάννη και τον Ιάκωβο...

Η είδηση του θανάτου του έφτασε στον Ζυφιά. Ο Κωνσταντίνος Ι. Κάμπουρας (91 χρόνων σήμερα), αρραβωνιαστικός τότε της αδελφής του Μιμίκας, δούλευε εκεί, στον θείο του Κ. Ντούλο.

Τον φώναξε η γυναίκα του Βαγγέλη Σαγιά

Γιώργης Ν. Ψαρρός

του οργανοπαίχτη που έπαιζε το ούτι και του είπε ότι στο γράμμα που μόλις είχε πάρει από την Αλβανία, ο άντρας της έγραφε να του πει ότι ο κουνιάδος του πέθανε. Εκείνος όμως δεν το είπε, γιατί φοβήθηκε για την υγεία της πεθεράς του που ήταν πολύ ευαίσθητη και δεν ήθελε να της πάει εκείνος το κακό μαντάτο. Το έμαθαν στο χωριό όταν χτύπησε η καμπάνα...

Τραγική φιγούρα η μητέρα του Αγγελού που έκλαιγε καθημερινά και έλεγε και ξανάλεγε το τετράστιχο μοιρολόι:

«Παναγιά μου να προβάλει
Παναγιά μου να φανεί
μια βαρκούλα φανταράκια
νάν' κι ο γιόκας μου μαζί»

Κάθε φορά που υποχρεωμένη από την φτώχεια έπαιρνε την σύνταξη για τον χαμό του παιδιού της, χτυπούσε τον εαυτό της, τσιμπούσε το σώμα της και δάγκωνε τα χέρια της για τιμωρία, θεωρώντας τα χρήματα εκείνα αντίτιμο μιας ζωής.

Νικόλας και Αγγελού Ψαρρού

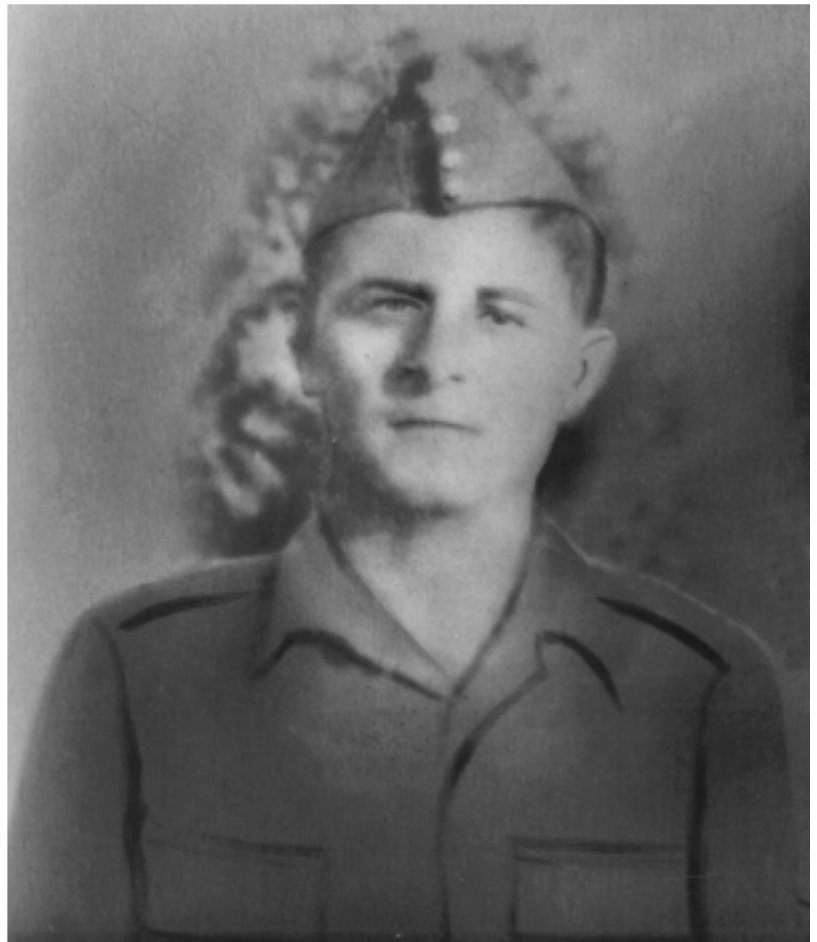
Παντελής Γ. Μισιριώτης

Γεννήθηκε και μεγάλωσε στον Δαφνώνα. Γονείς του ο Γιώργης και η Μαρία Μισιριώτη το γένος Πολιτάκη. Αδέλφια του ο Μιχάλης, η Λαμπρινή και ο Κωστής.

Υπηρέτησε εθελοντής στην μέση ανατολή και στην επιστροφή με το θωρηκτό «Αβέρωφ» ήταν ναυτόπαιδο. Το Καράβι αγκυροβολημένο στο λιμάνι του Πειραιά και ο Παντελής σκοπός. Μια σφαίρα ήλθε από το μέγαρο Βατέ και τον πλήγωσε θανάσιμα. Ξεγύχησε στην αγκαλιά του επίσης Δαφνούση Αριστοτέλη Μυρώνη που ήταν μαζί.

Ήταν και `κείνος ένα από τα θύματα του εθνικού διχασμού; Ποιος ξέρει; Ήταν μόνο δεκαενέα χρόνων. Μόλις γλυκοχάραζε η Λευτεριά...

Μια άδεια να πουλάει τσιγάρα πήρε η κυρά Μαρία που γρήγορα έχασε και τον άντρα της. Οι πιο παλιοί την θυμόμαστε σκυφτή, μελαγχολική και λιγόλογη να πνίγει τον καημό της.

Παντελής Γ Μισιριώτης

Γιώργης και Μαρία Μισιριώτη οι γονείς του αδικοχαμένου Παντελή

ΣΤΗ ΣΩΛΗΝΑ

Σήμερα που όλοι έχουμε το νερό να τρέχει άφθονο στις βρύσες του σπιτιού μας, δεν πρέπει να ξεχνούμε οι παλιότεροι και να αγνοούν οι νεώτεροι τι τραβούσαμε τα χρόνια εκείνα για να πάρουμε ένα σταμνί, μια σίκλα ή έναν τενεκέ οι πιο δυνατοί, απ' τ' «άγιασμα της βρύσης».

Βασικοί τόποι προμήθειας νερού την εποχή εκείνη ήταν η χωριόβρυση, το χωριοπήγαδο, τον χειμώνα ο ποταμός και η «σωλήνα». Η «σωλήνα» που έφερνε το νερό του Στρατηγάτου, ήταν στα Κριθαράκια λίγο πριν από το «τεπόζιτο» που χτίστηκε αργότερα και έδωσε νερό εκτός από `κει στην πάνω και την κάτω «σωλήνα», σε καίρια σημεία του χωριού.

Κάθε πρωί απ' τα ξημερώματα μαζευόταν οι νοικοκυρές κι οι κοπελιές και φύλαγαν «αράδα» να γεμίσουν. Κι ύστερα με τη στάμνα στον ώμο πάνω στην διπλωμένη υφαντή πετσέτα να διασχίζουν τα γραφικά δρομάκια του χωριού βιαστικά για να προλάβουν να πάρουν ακόμα μια στράτα... Χάρη στον διεθνούς ακτινοβολίας φωτογράφο Μαξ Ρεντιάνη που είχε παντρευτεί χωριανή μας (θα μας απασχολήσει εκτενέστερα σε επόμενα φύλλα) και χάρη στους συγγενείς του και άλλους χωριανούς που ευχαρίστως μας παραχώρησαν αυτό το υλικό (όσο διασώθηκε), μπορούμε σήμερα να βλέπουμε εικόνες απ' το παρελθόν.

Στην φωτογραφία η «σωλήνα» στα Κριθαράκια και τα παιδιά που γεμίζουν από ένα σταμνί. Φαίνονται από αριστερά στην πρώτη σειρά : Γιάννης Κ. Λαμπρινούδης, Ασημίνα Κ. Λαμπρινούδη και Πόπη Σ. Σιδερίδη.

Στην δεύτερη σειρά:

Χαράλαμπος Σ. Μυρώνης, Σταματία Σ. Μυρώνη και Σταματία Γ. Μυρώνη.

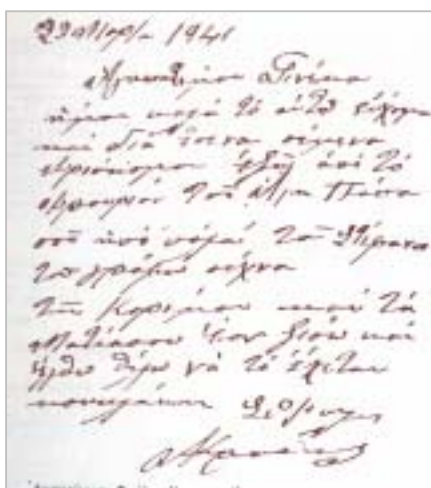

Από τον Πόλεμο και την Κατοχή

Πολλά έχουν γραφεί για τον Ελληνοϊταλικό πόλεμο και την κατοχή. Πολλά επίσης έχουν γραφεί για την συμμετοχή των Χιωτών στο Αλβανικό μέτωπο και την Εθνική Αντίσταση.

Αστείρευτη πηγή πληροφοριών το βιβλίο των Κ. Χατζηπατέρα – Μ. Φαφαλιού «Μαρτυρίες 40-41». Από `κει πήραμε δυο κάρτες-επιστολές του λοχαγού Α. Κρασόπουλου στη γυναίκα του Φούλα. Επίσης παραθέτουμε μερικούς Χιώτικους στίχους που μας έδωσε η Αργυρώ Μανωλιά - Μάτσα.

23 Μάρτη 1941

Αγαπητή μου γυναίκα.

Είμαι καλά το αυτό ένχωμαι και δια εσένα. Σήμερα ευρίσκομαι έξω από το φρούριον του Αλή Πασά (δυσανάγνωστες λέξεις).

Του Στέφανου του γράφω συχνά

Την κόρη μου και τα μάτια σου. Εάν ζήσω και έλθω, θέλω να το έχετε κουκλάκι.

Σας φιλώ,
Α. Κρασόπουλος

Καν Φούλα Κρασοπούλου
Βαρβάσι, εις Χίον

Εν Ιωάννινα 30 Μαρτίου

Αγαπητή μου Φούλα.

Εύχομαι να είσαι καλά. Σου στέλλω έναν Λεβεντόπαιδο. Και να τον καμαρώνουν οι Χιώτες και να καταλάβουν εάν είναι ποτέ δυνατόν να νικήσουν τα κοπρόσκυλα οι Ιταλοί με αυτούς θα πάγω και εις την Ρώμη και ας είμαι τραυματισμένος.

Σας φιλώ
Α. Κρασόπουλος
Λοχαγός

Χιώτικοι στίχοι

Στην οδό Φ. Πασπάτη οι Γερμανοί έσερναν έναν αγωνιστή. Φθάνοντας προς την Απλωταριά, είπε τους παρακάτω στίχους:

Προ οκτώ ημερών στον γάμο μου έσπασαν οι λαμπάδες,
τώρα δεμένο με κρατούν γαμπρό χωρίς παπάδες.

Τους επόμενους σατυρικούς στίχους, ο λαός μας τους έκανε τραγούδι που τραγουδούσε με κάθε ευκαιρία:

Σ' αυτόν τον πόλεμο πολλοί γίναν μαυραγορίτες
κοιτάζτε πως κατάντησαν στον δρόμο σαν αλήτες.

Επούλησα το σπίτι μου κι όλα τα κεραμίδια
σε τούτη την κατάσταση για μια οκά κρεμμύδια.

Μαύρη αγορά, μαύρη αγορά να κάνετε παιδιά.

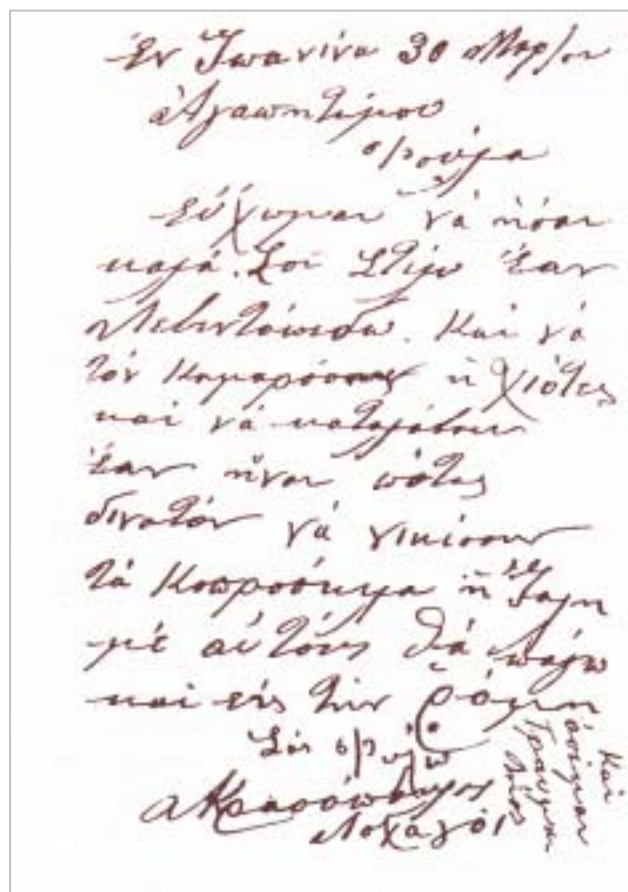
Ο «Ελβετός» μας έφτασε απόψε εις την Χίο
και δέκα τόνους έφερε να δώσει με δελτίο.

Η Μιχαλού² και ο Ιωακείμ³ έγιναν ταιράκι
Και φάγανε του «Ελβετού» όλο το σιταράκι.

¹ Πλεούμενο που έφερε τροφή που μοιραζόταν στον κόσμο.

² Κυρία Μίχαλου.

³ Μητροπολίτης Χίου

17^η ΝΟΕΜΒΡΗ

Το κάστρο έπεσε

Τρεις μέρες πολεμούσανε, τρεις νύχτες τραγουδούσαν
ντουφέκι είχαν την καρδιά και σφαίρες το τραγούδι.
Μα που ακούστηκε ποτέ πόλεμος δίχως βόλια;
Κι όμως αυτοί νικήσανε, άσχετα αν πεθάναν.

Ήταν λεβέντες σαν αετοί και σε κλουβί δεν μπαίνουν,
Στο κάστρο εκλειστήκανε και από κει δεν βγαίνουν
Και κράτησαν τα τείχη του προβάλλοντας τα στήθη
στου τύραννου την απειλή που αδίσταχτα χτυπούσε
λες κι είχε Τούρκους φοβερούς. Ναζίδες εμπροστά
του.

Άφησε το κινούμενο θεριό να προχωρήσει,
Κάτω απ' την πόρτα την καρδιά των νέων να πατήσει.
Και η καρδιά σταμάτησε αμέσως να χτυπάει...
Μα ο χτύπος της μηνύματα της Λευτεριάς σκορπάει.

E. POYTZOYNH

Σ' αυτούς που χάθηκαν

Θρηνεί το δειλινό Νοέμβρη πορφυρένιο,
εσάς, που πέσατε εδώ σε χρόνο περασμένο.

Εδώ! Ένα μπουκέτο δροσερές στάλες από λουλούδια
με γλώσσα αηδονιού για να σας πω τραγούδια.

Αυτά ταιριάζουνε στη νιότη τη χαμένη,
γαζία κι ευωδιά μελισσοστολισμένη.

Θα αποθέσω στέφανο, στη μνήμη σας πλεγμένο,
Με άνθη μύρια λεμονιάς τους τάφους σας θα ραίνω.

ΜΑΡΙΑ ΒΕΡΒΕΡΗ

**Ελευθερία χωρίς εξουσία είναι χάος.
Εξουσία χωρίς Ελευθερία είναι τυραννία.**

Σκλαβιά

Βλέπω στ' αντικρινό μου παραθύρι
όσες φορές το μάτι μου στραφεί
μια γλάστρα στο πλατύ του ακουμπιστήρι
κι ένα κλουβί ψηλά στην κορυφή.

Στη γλάστρα ανθοβολούν χιονάτοι κρίνοι
κι αργοσαλεύουν φύλλα σπαθωτά
και στο κλουβί κλεισμένο καναρίνι
γλυκολαλεί κι ανήσυχο πετά.

Βλέπω το καναρίνι και τους κρίνους
κι άθελα νιώθω λύπη στην καρδιά.
Παίρνω τα κελαδήματα για θρήνους,
παίρνω για στεναγμούς την ευωδιά.

Φαντάζομαι στους κήπους τ' άνθη τ' άλλα
ελεύθερα ν' ανθίζουν, να μαδούν,
τα' άλλα πουλιά στα δέντρα τα μεγάλα
ασκλάβωτα, τρελά να κελαδούν.

Φαντάζομαι και θλίβομαι κι ακόμα
νοιώθω, πως είν' απάνθρωπη σκλαβιά
για τ' άνθη οι γλάστρες με το λίγο χώμα,
για τα πουλιά τα ολόκλειστα κλουβιά.

«Κεμήλιω»

I. Πολέμης

Οκτώβρης 1995 στην αίθουσα τελετών Αγ. Παντελεήμονα Δαφνών. Πέντε από τους επτά εικονιζόμενους δεν είναι πια μαζί μας...

Έτσι γίνονται τα ξόβεργα.
Το φοβερά αυτά «εργαλεία» που αφανίζουν τα
πουλιά χωρίς να ξεχωρίζουν είδος ή μέγεθος.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ

Από το πανηγύρι

Στην κουζίνα...

Κυριακή του Θωμά.

Η Επιτροπή του Ι. Ναού Αγ. Παντελεήμονα Δαφνώνα σε συνεργασία με τον Πολιτιστικό μας Σύλλογο, έκαναν μετά την Θεία Λειτουργία Πασχαλινό τραπέζι για όλο το εκκλήσιασμα. Χωριανοί και επισκέπτες αντάλλαξαν ευχές, τσούγγρισαν το κόκκινο αυγό και έφαγαν με όρεξη τα νόστιμα φαγητά.

Κυριακή της Πεντηκοστής.

Ο Σύλλογός μας τέλεσε μνημόσυνο στον Ι. Ναό Αγ. Παντελεήμονα υπέρ αναπαύσεως των ψυχών των απανταχού θανόντων Δαφνούσων. Το μνημόσυνο αυτό με ψήφισμα του Δ. Σ. Καθιερώνεται και θα γίνεται κάθε χρόνο την ίδια μέρα.

Το Πανηγύρι του Αγ. Παντελεήμονα που έγινε με την συνεργασία του Συλλόγου μας και της Ποδοσφαιρικής μας Ομάδας με το κοινό όνομα «Δάφνη», είχε την μεγαλύτερη επιτυχία από κάθε άλλη φορά. Χίλια περίπου άτομα γλέντησαν μέχρι το πρωί και έφυγαν όλοι ευχαριστημένοι από το κέφι, το φαγητό και τις προσιτές τιμές.

Μεγάλη επίσης η επιτυχία των ιδίων σωματείων στην Αυγουστιάτικη χοροεσπερίδα στις επτά Αυγούστου και αυτή στην αυλή του σχολείου όπως και το πανηγύρι.

Τώρα τα μέλη όλων των Δαφνούσικων οργανώσεων (Μορφωτικός Εκπολιτιστικός Σύλλογος «Δάφνη», Αδελφότης Δαφνουσίων Αττικής, Σύλλογος Δαφνουσίων Αμερικής και Νεολαία Δαφνουσίων Αμερικής) δουλεύουν για την οργάνωση των εκδηλώσεων του προγράμματος «Δαφνώνας 2000».

Ευχόμαστε και πιστεύουμε ότι θα έχει την ίδια επιτυχία που μέχρι σήμερα είχε κάθε επιχείρημα του Δαφνώνα που έγινε με συνεργασία και ομόνοια.

Επίσης πιστεύουμε στην συμπαράσταση των φορέων του Δήμου Καμποχώρων και την βοήθεια των αρμοδίων υπηρεσιών του, για την τακτοποίηση ορισμένων εκκρεμοτήτων που θα βοηθήσουν στην επιτυχία που θα είναι επιτυχία όλων μας.

Από το έργο του Συλλόγου μας δεν πρέπει να παραλειφθεί η έκδοση του δεύτερου φύλλου του περιοδικού μας του οποίου η υποδοχή και αποδοχή στο πρώτο φύλλο ήταν απρόσμενη.

Στο επόμενο φύλλο θα ασχοληθούμε περισσότερο μ' αυτό το θέμα και θα σας πούμε πως εκδίδεται αυτό το έντυπο, που φιλοδοξεί με τον τρόπο του να βάλει ένα λιθαράκι στο οικοδόμημα της τοπικής μας Ιστορίας και Παράδοσης και να σώσει ότι μπορεί απ' αυτά που ο αδηφάγος χρόνος καταβροχθίζει ανελέητα κάθε μέρα που περνά.

Φώτης Αγγουλές

Τελευταίο παιδί της οικογένειας Σιδερή και Γαριφαλιές Χοντρουδάκη ο Φώτης, γεννήθηκε στον Τσεσμέ της Μικράς Ασίας το 1911.

Στον πρώτο διωγμό ήλθαν στη Χίο. Ο μικρός Φώτης πουλούσε ψάρια με τον πατέρα του ενώ παράλληλα διάβαζε πολύ. Γρήγορα μπήκε στον κόσμο της ποίησης, από τότε με το ψευδώνυμο Αγγουλές. Αργότερα άσκησε το επάγγελμα του τυπογράφου.

Στην κατοχή πάει στην Μέση Ανατολή. Εκεί προσχωρεί στο «κίνημα» και με τόσους άλλους κλείνεται στα «σύρματα». Γυρνάει το 1945 με την υγεία του κλονισμένη.

Στον εμφύλιο συλλαμβάνονται με προδοσία ενώ τύπωναν παράνομη εφημερίδα μαζί με τον Μιχάλη Βατάκη, κλεισμένοι σε μια φουντάνα. Δικάζεται σε δωδεκάχρονη φυλάκιση και γυρνάει πολλές φυλακές ως το 1956 που αποφυλακίζεται από την Κέρκυρα, με την υγεία του επιδεινωμένη. Φίλοι του φροντίζουν να μπει σε νοσοκομείο, απ' όπου βγαίνει λίγο καλύτερα.

Στις 26 του Μάρτη 1964, ταξίδευε με το πλοίο Κολοκοτρώνης για τον Πειραιά, μετά από πεντάμηνη παραμονή στη Χίο. Εκεί τον βρήκαν νεκρό, με είκοσι δραχμές στη τσέπη...

Απ' όπου κι αν πέρασε (Χίο, Μέση Ανατολή, Αθήνα, φυλακές, νοσοκομεία,) δεν σταμάτησε να γράφει και να αφήνει μέσα από τους στίχους του παρακαταθήκες παλικαριάς, ανθρωπιάς και εθνικής συνείδησης.

Από τα «Απαντα» του ποιητή έκδοση του Ομηρείου Πνευματικού Κέντρου Δήμου Χίου, δανειζόμαστε απόσπασμα από τον πρόλογο του Γ. Διλιμπόη, καθώς και μερικά ποιήματα από διάφορες φάσεις της πολυτάραχης ζωής του.

«Όποιος καταπιαστεί με το Φώτη Αγγουλέ, το έργο και τη ζωή του, πρέπει νάχει τρεις αρετές: Νάναι ποιητής. Να μη φοβάται και Ν' αγαπά το λαό. Αλλιώς να σωπαίνει. Να σωπαίνει πρέπει σεμνά.

Περάσανε πάνω από τη Χίο άνθρωποι με πλούτη, με εξουσίες, με φανφάρες, άνθρωποι απάνθρωποι, σκάρτοι, σκληροί, φαντασμένοι. Κι όλους τους έφαγε το σκοτάδι, τους τρωει κάθε μέρα που περνά σαν νάναι θεριό η λήθη, σαν νάναι φυσική τους κατάληξη το σκοτάδι.

Κι ένας ψαράς αγράμματος, ένας τυπογράφος μεροκαματιάρης, που ήταν όμως ποιητής χαρισματούχος, που ήταν παλικάρι αδειλιαστο και μάρτυρας απεγάδιαστος, που αγάπησε την αλήθεια, που στάθηκε με ειλικρίνεια δίπλα στον άνθρωπο και πόνεσε για το βρώμικο κατόντημα του πλούσιου και το γελοίο κατόντημα του φτωχού, του μοιρολάτρη και βλάκα. Που αγάπησε την ειρήνη, αυτός που υπέφερε ξεριζωμούς, πολέμους, εξορίες και διώξεις, αυτός που πάντα βαστούσε ένα λουλούδι και τον κράτησαν χρόνια και χρόνια οι φυλακές σαν λουλούδι. Κάθε μέρα που περνά γιγαντώνει και λάμπει πιο πολύ.

Γιατί η Ιστορία όπως πάντα άλλα ορίζει...»

Σ' ευχαριστώ

Νησάκι μου ολοπράσινο, ανθοπλήμμυρο, μυρολουσμένο, φιλόξενο, μυριόχαρο και πολυαγαπημένο, σ' ευχαριστώ και σ' αγαπώ και δεν ξεχνώ πως μούγινες μητέρα της ορφάνιας μου, πατρίδα του ξενιτεμού μου, και κοίμισες τον πόνο μου, μες στ' άνθια σου και μούδωσες το χάδι της παρηγοριάς, στις νύχτες του καμηού μου.

Και τώρα, ιδές, όπως κεντά το σκίνο η Χιωτοπούλα για να δακρύσει τ' ακριβό κι ευωδιαστό μαστίχι, όμοια κι η σκέψη μου, κεντά το σκίνο της αγάπης μου, για να κυλήσουν μιας βαθιάς ευγνωμοσύνης δάκρυα, και να σου γίνουν στίχοι.

Στη μάννα

Μανούλα, τα μαυρά θα πεθάνουν στις κούνιες τους. Θα σκοτωθούν οι έφηβοι άδικα. Θα μαραθούν τα λουλούδια στις γλάστρες κι εσύ, να μην περιμένεις να πραγματοποιήσεις κανένα σου όνειρο... Αυτό... είναι Πόλεμος.

Μόνο η ψυχή σου

Χρόνια και χρόνια η φυλακή, σε παίδεψε η στρίγγλα. Αφ' το χλωμό σου πρόσωπο το γέλιο έχει σβηστεί, μόνο η ψυχή σου ξάγρυπνη κι ολόρθη σε μια βίγλα, δε λει να κουραστεί.

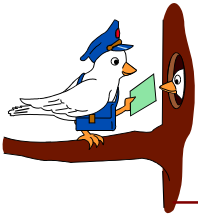
Γιόμισε νύχτα το κελί αφ' τον μικρό φεγγίτη, κι εσύ, ούτε το κατάλαβες. Που νάχεις ξεχαστεί; Ποιες σε τραβούνε ξωτικές, παράξενη εραστή; Σαν τι να οραματίζεσαι μαρτυρική προφήτη;

Επιστροφή

Νάμαι, ξανάρθα πίσω. Κι έχω τραγούδια να σας πω πολλά μα πριν σας τραγουδήσω, πούνε τα κρίνα; Που είν' τα γιασεμιά; Έχω μια θλίψη να κοιμίσω.

Θα φύγω

Για ένα ταξίδι θα φύγω - ποιος το ξέρει; Μ' ένα καράβι; με φτερά πουλιού; μ' ένα μαχαίρι; Κι αν είναι οι νύχτες όμορφες πολύ και το νησί μου στις μυρωδιές του Γιασεμιού και του Διατσίντου είναι λουσμένο, τόσο πολύ με πίκραναν κι οι ξένοι κι οι δικοί μου, που εγώ δεν έχω ν' αγαπώ τίποτα εδώ και να προσμένω.

Γράμματα από τους αναγνώστες μας

(Η δημοσίευση επιστολών γίνεται με επιλογή. Γράμματα που δεν δημοσιεύονται δεν επιστρέφονται.)

Με ιδιαίτερη χαρά υποδεχόμαστε το πρώτο φύλλο του περιοδικού “Δάφνη”, μια δουλειά του ομώνυμου Πολιτιστικού Συλλόγου Δαφνώνα.

Από την πρώτη ματιά καταλαβαίνει κανείς την ποικιλία και τον πλούτο των θεμάτων, γεγονός που συνθέτει ένα μωσαϊκό γνώσεων, ιδεών, στοιχείων λαογραφίας και παράδοσης, ενώ η προσεγμένη δουλειά φαίνεται στην όλη απόδοση των παραπάνω.

Έκπληξη αποτέλεσε το πλούσιο και πολύτιμο φωτογραφικό υλικό, το οποίο αποτυπώνει σκηνές από τις δραστηριότητες και την καθημερινή ζωή των χωριανών, πορτραίτα γνωστών Δαφνουσίων, και τέλος απεικονίζει απόψεις και χώρους παλαιούς από τον Δαφνώνα, δίνοντας αυτή τη γλυκειά γεύση του παλαιομοδίτικου.

Οι πηγές οι οποίες αποτελούν τα ερείσματα των συνεργατών της “Δάφνης” προδίδουν γνώση και πολυμάθεια και την επισταμένη προσπάθεια για την μετάδοσή τους στο ευρύ αναγνωστικό κοινό.

Χαρακτηριστικό της αμεσότητας αυτής της δουλειάς αποτελεί ο συνδυασμός της αναφοράς τόσο στο παρελθόν, ενώ παρουσιάζονται θέματα από το παρόν με τρόπο προσιτό στον καθένα. Τέλος εντυπωσιάζουν τα σχέδια και οι προσδοκίες για το μέλλον.

Εμείς σαν Δήμος Καμποχώρων θα ήθελα μέσω του Πολιτιστικού μας Οργανισμού, να σας γνωστοποιήσω ότι θα σας βρήτε συμπαραστάτες σε αυτό σας το έργο και το ότι θα είμαστε ανοικτοί σε κάθε σας κάλεσμα.

Θα ήθελα να συγχαρώ θερμά την συντακτική επιτροπή και γενικά όλους όσους συνέβαλαν σε αυτή τη δουλειά και ιδιαίτερος τον κύριο Ευάγγελο Ρουφάκη, τον άνθρωπο που εμπνεύστηκε και υλοποίησε αυτή την τόσο σημαντική δουλειά και να τονίσω την αξιέπαινη αυτή προσπάθειά του. Επίσης ένα μεγάλο “Μπράβο” στον κύριο Ευάγγελο Ρουφάκη και τον κύριο Νίκο Χαβιάρια οι οποίοι ανέλαβαν αποκλειστικά τα έξοδα της χορηγίας του Α' και Β' φύλλου.

Πολύδωρος Λαμπρινούδης
Δήμαρχος Καμποχώρων
*

Αγαπητοί φίλοι

Θερμά συγχαρητήρια για την έκδοση του Συλλόγου σας “Δάφνη” που είχατε την καλωσύνη να μου στείλετε.

Θεωρώ ότι το περιοδικό αυτό δημιουργεί ένα μέσο επικοινωνίας ανάμεσα στους συγχωριανούς, καταγράφει την ιστορία και παράδοση του χωριού, αλλά δημιουργεί και παρακαταθήκη για τις νεώτερες γενιές.

Εύχομαι λοιπόν καλό κουράγιο και δύναμη στους υποστηρικτές της αξιέπαινης αυτής προσπάθειας.

Φιλικά, Πέτρος Παντελάρας
Δήμαρχος Χίου.
*

Ο Σύλλογος Δαφνουσίων Χίου Αττικής σας συγχαίρει για την έκδοση του περιοδικού “Δάφνη”.

Να συνεχίσετε το έργο σας πάντα με επιτυχία και απήχηση...

...Ευχαριστούμε για τα περιοδικά που μας στείλατε και μας θυμήσατε τα εφηβικά μας χρόνια.

Το Δ.Σ. του Συλλόγου.

Εκπολιτιστικός & Μορφωτικός
Σύλλογος Λειβαδειών
“Ο Γεώργιος Βούρος”

Αξιότιμοι κύριοι.

Με χαρά λάβαμε το περιοδικό “Δάφνη” έκδοσης του Συλλόγου σας και σας συγχαίρουμε για την προσπάθεια αυτή.

Προσεγμένη και καλαίσθητη έκδοση, που υπόσχεται πολλά.

Πιστεύουμε ότι πρέπει να επικεντρώσετε το ενδιαφέρον σας σε ιστορικά και λαογραφικά στοιχεία του χωριού σας αλλά και της ευρύτερης περιοχής των Καμποχώρων.

Σας ευχαριστούμε πολύ που μας συμπεριλάβατε στους απανταχού αποδέκτες σας και εμπλουτίσατε το αρχείο μας.

Με τιμή,
για το Δ. Σ.
Ο πρόεδρος Λ. Αμπελιώτης
Η γραμματέας Μ. Τσούρου
*

Αξιότιμη κύριε πρόεδρε.

Με την ευκαιρία της πρώτης έκδοσης του περιοδικού σας, το Διοικητικό Συμβούλιο της Ένωσης Ονογενών Χίου σας συγχαίρει και σας εύχεται καλή δύναμη και συνέχεια στην αξιόλογη προσπάθεια.

Με ιδιαίτερη εκτίμηση, για το Δ. Σ.
Γιώργος Μοσχούρης πρόεδρος
Ισαβέλλα Μπουρνιά γενική γραμματέας
*

Αγαπητέ κύριε Ρουφάκη.

Εκ μέρους του προέδρου και των μελών του Δ. Σ. του Φιλοτεχνικού Ομίλου Χίου, ευχαριστούμε θερμά για την αποστολή του αξιόλογου από πλευράς καλλιτεχνικής εκτύπωσης και περιεχομένου πρώτου τεύχους του περιοδικού του δραστήριου Συλλόγου σας με ύλη ιστορική, λογοτεχνική και λαογραφική.

Σας συγχαίρουμε για την φωτεινή σας ιδέα να προβάλλετε παλαιά και νεότερα στοιχεία (από υλικό αρχείων και σύγχρονες δραστηριότητες) του ωραίου και λεωντόκαρδου χωριού σας με τις φυσικές του καλλονές και την καρτερόψυχη βιωτική πορεία των κατοίκων του.

Ευχόμαστε τον ίδιο ζήλο και την ολόθερμη ανταπόκριση του αναγνωστικού σας κοινού όπου ζουν και αναπνέουν Χιώτες και Δαφνούσοι, στη συνέχιση του ευγενικού σας έργου στη διάσωση της παράδοσης και του πολιτισμού μας, στα γράμματα και τις τέχνες.

Για το Δ. Σ. του Φ.Ο.Χ.
Ο αντιπρόεδρος
Κ. Αμπανούδης
*

Εκπροσωπώντας τον γυναικείο σύνδεσμο “Φίλοι του Χιώτικου Χωριού”, εύχομαι κάθε πρόοδο στον Σύλλογό σας, επιτυχία και απρόσκοπτη έκδοση στο περιοδικό σας...

...Προσθέτω και τις προσωπικές μου ευχές για κάθε καλό στα μέλη του συλλόγου σας και τις οικογένειές τους.

Η πρόεδρος της τοπικής επιτροπής
Μαριάνθη Τσαμπαρλή

⇒⇒⇒⇒⇒⇒⇒⇒

Αγαπητοί φίλοι

Η Παγκοσμιοποίηση είναι πλέον ένας ορατός κίνδυνος που απειλεί να καταβροχθήσει κάθε ιδιαιτερότητα και να κλωνοποιήσει την φύση και τον άνθρωπο.

Η προσπάθειά σας με το προσεγμένο και πολύ καλό σε ύλη και εκτύπωση περιοδικό σας «ΔΑΦΝΗ», είναι μια ακόμη αντίσταση και μια ελπίδα πως ο μινώταυρος του αδιάστατου ολοκληρωτισμού δεν μπόρεσε για την ώρα να δηλητηριάσει τις ρίζες μας και δεν μας μετέτρεψε σε ρομπότ σβήνοντας τα ανθρώπινα όνειρά μας.

Με εξαιρετική εκτίμηση

Γιάννης Δ. Καράλης

Πρόεδρος Φιλοτεχνικού Ομίλου Χίου

*

Βαγγέλη μου.

Ακόμα δεν μπορώ να πιστέψω αυτά που διάβασα στο περιοδικό και για άλλη μια φορά σ' ευχαριστώ που μου έστειλες ένα. Θέλω να είσαι σίγουρος ότι μερικά από τα κομμάτια που έχετε γράψει θα τα κάνω φωτοτυπίες γιατί θέλω τα εγγόνια μου να ξέρουν από πού έρχονται. Είναι και ντροπή να έχουμε τέτοιους προγόνους και να μην το ξέρουμε. Όταν διάβασα για τον ποταμό, με πιάσανε τα κλάματα. Στα καλά μου όνειρα θυμάμαι τον όμορφο ξερό ποταμό. Ξέρω ότι για `σας δεν έλεγε πολλά πράγματα, αλλά για `μένα ήταν παράδεισος. Κάτι που έμεινε στη σκέψη μου για πάντα. Για πες μου και στο Χαλκειός το ίδιο είναι; Του χρόνου με το καλό, είπα στον άντρα μου, αν αυτός δεν θέλει να έλθει μαζί θα έλθω μόνη μου. Υγεία να έχουμε. Όλα τα χρόνια που μεγαλώναμε κανείς δεν μας είπε τίποτα για την ιστορία μας. Για άλλη μια φορά ευχαριστώ πολύ.

Αυτό το περιοδικό μου ξύπνησε αναμνήσεις που ούτε ήξερα ότι θα θυμάμαι. Τους πατατοκεφτέδες της θείας Ευτυχίας, το γιαούρτι της θείας Μαρίας, τα φρέσκα αμύγδαλα και το φίδι που είδαμε... Με τον Παντελή θυμάμαι τα πανηγύρια και το φρέσκο παστέλι...

Αχ Βαγγέλη. Είναι πέντε το πρωί και σκέπτομαι...

Ελευθερία Αμίκο

Φλώριδα, Η.Π.Α.

*

Αγαπητέ κύριε Ρουφάκη.

Θέλω να σας ευχαριστήσω και γραπτώς για την αποστολή του υπ' αριθ. 1 περιοδικού "Δάφνη" που έλαβα. Συγχαίρω επίσης τους άξιους συνεργάτες σας και όλους όσους συνέβαλαν στην ολοκλήρωση της εκδοτικής σας προσπάθειας. Ελπίζω και στην ανάλογη δίκαιη ανταπόκριση όσων το λάβουν και θα εντυπώσουν στις ωραίες σελίδες του.

Μου άρεσε η διάταξη της ύλης και διάβασα με ενδιαφέρον τις σελίδες του. Το Ιστορικό Χρονολόγιο του Δαφνώνα και το ποίημά σας, όπως και η παράθεση των φωτογραφιών είναι μια συμβολή στην τοπική μας ιστορία, που δυστυχώς αγνοείται και παραμελείται από την σύγχρονη, ταχύρυθμη και αγχώδη εποχή μας, μένοντας μεράκι για τους λίγους ειδικούς φιλολόγους-ιστορικούς και κάποιους συγγραφείς που νοσταλγούν τις ρίζες της ύπαρξής τους και την ψυχική τους επιβίωση και ισορροπία στις πηγές του γενέθλιου τόπου στο "νόστιμο ήμαρ του Οδυσσέα".

Με συγκίνησαν και τα λαογραφικά και τα ποιήματα αλλά και η δημοσίευση κειμένων των Γ. Διλιμπή, Π. Μαρτάκη, Γ. Δροσίνη και Δ. Κόκκου, το ημερολόγιο του δασκάλου Δ. Μέλη και άλλων...

...Σας εύχομαι καλή δύναμη. Φιλικά,

Κώστας Αμπανούδης

Δαφνούσικα Έγγραφο

Πωλητήριο από το 1882

Αντίγραφο του πρωτοτύπου υπο αρθ. 108

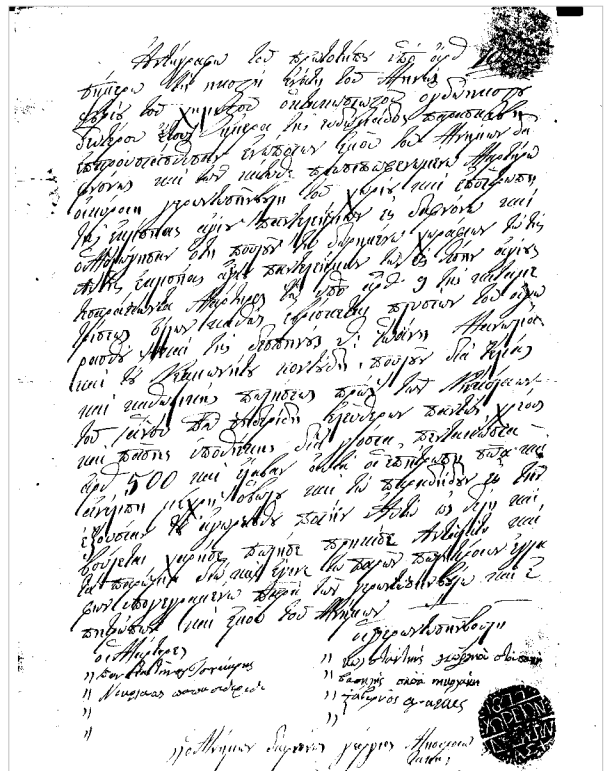
Σήμερα τη ηκοστή ενάτη του Μηνός Σεπτεμβρίου (;) του χηλιοστου οκτακωσιστου ογδωικοστου δευτερου ετους ημερα της εβδομάδος Παρασκευή επαρουσιάσθυσαν ενώπιον εμου του Μνήμων δαφνόνας και των κάτωθε πρωσιτωφενωμένο μαρτήρω οι κύριοι γεροντωσήμβουλη του χωριού και εποίτρωπη της εκκλησίας αγίου παντελεήμων εις δαφνόνω και οΜολώγησαν οτη πουλούν τω δωρημένω χωράφιων τούτης Αυτής εκκλησίας αγίου παντελεήμων του εις θέση αγίου τεσαράκοντα Μαρτηρες του υπο αρθ. 9 της καταμετρίσεως όλλων καθώς εβρίσκεται πλυσίων του αγορασθού Μετά της δεσποινούς θ. Ιωάνη Μανωλιά και του Νεαμωνήτου κοντούδη, πουλούν δια τέλιας και καθολικής πωλήσεως προς των Νικόλαων, του Ιάνου παπα σπιδεριδη ελευθερων παντός χρέους και πάσης υποθήκης δια γρόσια πεντακόσια αρθ 500 και έλαβαν αυτά οι επήτρωπη σώα και ανέλιπη μέγρη όβωλου και τω παραδήδου εις την εξουσίαν του αγορασθού ποιήν Αυτώ ως θέλη και βούλεται χαρήσε πωλήσε πρηκίσε Ανταλάξη και τα (δυσδιάκριτη λέξη) διώ και έγινε το παρών πωλητήριων εγραφων υπογεγραμμένο παρα των γεροντωσηνβούλω και επητρώπων και εμου του μνήμων

Οι μάρτυρες
κωνσταντίνος Τσοούκαρης
Νικολαος παπασιδεριδι
οι γεροντωσήμβουλη
κωνσταντίνης γεωργίου στουπάκη
βασηλής παπα νηκολάκη
σταβυρνός αρακάς

οΜνήμων δαφνόνας
γεόργιος Μησυριωτακης

Η σφραγίδα

Το έγγραφο

ΤΟ ΑΡΧΕΙΟ ΜΟΥ

Του Βαγγέλη Ρουφάκη

Ημερολόγιον της κοινότητας Δαφνώνος

Από τον αειμνήστο δάσκαλο Δημήτριο Μέλη (συνέχεια από το προηγούμενο)

Μήν Ιούλιος 1950

- 1) Η παραγωγή των δημητριακών υπήρξε πενιχρά.
- 2) Κατά τον μήνα αυτόν, προσήλθον πολλοί ξένοι Δαφνούσιοι εκ Πειραιώς και εξ Αιγύπτου δια να παραθερίσουν.
- 3) Κατά την 27^{ην} τρέχοντος και περί ώραν 9:00-9:30 π.μ. καθ' ην στιγμήν εγένετο η περιφορά της εικόνας του Αγίου Παντελεήμονος, κατά την εορτήν αυτού, εσημειώθη ισχυρά σεισμική δόνησις μετά βοής διαρκείας 2-3 δευτερολέπτων.

Μήν Αυγούστος

- 1) Κατά την 21^{ην} τρέχοντος και περί ώραν 9^{ην} μ.μ. κατέφθασεν ο Σταθμάρχης Νεοχωρίου μετά χωροφυλάκων ίνα αφού παραλάβει πολλούς εκ των νέων του χωρίου ενεργήσῃ δια την κατάσβεσιν της πυρκαϊάς του πευκοδάσους της περιφέρειας Δαφνώνος. Η πυρκαϊά κατασβέσθη μετά δυσκολίας, και μετά δύο ημέρας περίπου, λόγω της σφοδρότητος του ανέμου. Εἰς την κατάσβεσιν της πυρκαϊάς ἔλαβε ενεργόν μέρος και ο προϊστάμενος δασονομίας Χίου Λ. Καλέντζος.
- 2) Εγένετο κατόπιν διαταγῆς της Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χίου η αντικατάστασις των επιτρόπων του Ἱεροῦ Ναοῦ. Οἱ δύο νέοι ἐπίτροποι δεν ἀπεδέχθησαν τον διορισμόν. Οἱ Θ. Μαμούνας και Μ. Παπαζενάκης ἀπεδέχθησαν τον διορισμόν τους και ἀνέλαβον καθήκοντα.

Μήν Σεπτέμβριος

- 1) Κατά την 6^{ην} του μηνός ἔπεσαν οἱ πρώτες βροχές.

Μήν Οκτώβριος

- 1) Βροχή καταρακτώδης διαρκείας οκτώ ωρών κατὰ την νύκτα της 1^{ης} τρέχοντος. Η νύκτα ἐφωτίζετο ὑπὸ ἀστραπῶν καθ' ὅλην την διάρκειάν της και συνεχῶς ηκούοντο δυνατὰ βρονταί.
- 2) Κατὰ την 4^{ην} τρέχοντος ἀνηγγέλθη τηλεγραφικῶς ἐξ Ἀθηνῶν ὁ αἰφνίδιος θάνατος του ἐργολάβου Σταμ. Ρισιάκη εἰς την ἀκμὴν της ηλικίας του ευρισκομένου. Ἀφήνει χήραν σύζυγον και τρία μικρὰ τέκνα.

Μήν Νοέμβριος

- 1) Νότιοι ἀνεμοὶ μετὰ βροχῶν.
- 2) Κατὰ την 5^{ην} τρέχοντος ἐτελέσθη το 40ήμερον μνημόσυνον του αἰφνιδίως ἀποβιώσαντος ἐν Ἀθήναις πολυκλαύστου αειμνήστου Σταμ. Ρισιάκη.
- 3) Ἀφίχθη δι' ἐπιθεώρησιν του σχολείου, ὁ ἐπιθεωρητῆς των Δημοτικῶν σχολείων Χίου. Ἀπεβίωσεν ὁ Δημ. Γιαννουλάκης εἰς ηλικίαν 83 ἐτῶν. Ἦτο ἐκ των καλῶν και ἐργατικῶν γεωργῶν του χωριοῦ.

Μήν Δεκέμβριος

- 1) Κινδυνεύουν τα σπαρέντα σιτηρὰ και τα ὄσπρια ἀπὸ τα πτηνὰ και τα ἔντομα, τα δε ἀναβλαστήσαντα τοιοῦτα μαραίνονται ὡς ἐπὶ το πλείστον λόγω της παρατεινομένης ἀνομβρίας.
- 2) Κατὰ την 20^{ην} του μηνός ὁ καιρὸς μετεβλήθη εἰς σφοδρὸν νότιον ἀνεμον. Κατὰ την 22^{αν} ἰδίου μηνός ἐπηκολούθησαν μέτρια βροχαί αι οἱ ποῖαι κατὰ την 24^{ην} και 25^{ην} ἔγιναν ραγδαίαι.
- 3) Πτώσις χαλάζης μεγέθους φουντουκίου, ἐπέφερε ζημίας εἰς τα δέντρα και ἰδίως εἰς τα ἐσπεριδοειδή.

Ἐν Δαφνῶνι τη 31 Δεκεμβρίου 1950

Ὁ διευθυντῆς του σχολείου

Δ. Μέλης

(Σφραγίδα-υπογραφή)

Δημήτριος και Ὀλγα Μέλη

Ημερολόγιον της κοινότητας Δαφνώνος Χίου

Ἔτος 1951

Μήν Ιανουάριος

- 1) Βροχαί ραγδαίαι μετὰ ὁρητικῶν ἀνέμου, ἐπέφεραν ζημίας εἰς τους ἀγρούς και εἰς τα δέντρα.
- 2) Κατὰ την νύκτα της 30^{ης} ἔπεσε βροχή καταρακτώδης διαρκείας τριῶν ωρών, μετ' ἀστραπῶν και βροντῶν. Ὁ ποταμὸς ἐπλημμύρισε. Πολλοὶ τοῖχοι παρεσύρθησαν.

Μήν Φεβρουάριος

- 1) Αἱ βροχαί ἐξηκολούθησαν ραγδαίαι καθ' ὅλον σχεδὸν το δεκαήμερον του μηνός.
- 2) Νότιοι ἀνεμοὶ μετὰ βροχῶν.

Μήν Μάρτιος

- 1) Άνεμοι νότιοι μετά βροχών.
- 2) Επιδημία γρίπης μετά κοκκίτου. Πολλοί εκ των κατοίκων του χωριού και εκ των μαθητών του σχολείου προσεβλήθησαν.
- 3) Η εορτή της 25της Μαρτίου εορτάσθη υπό των μαθητών μεγαλοπρεπώς.
- 4) Άνεμοι ασθενείς μετά βροχών.

Μήν Απρίλιος

- 1) Κατά την 7^η του μηνός εγένετο η γενική απογραφή του πληθυσμού, των οικοδομών και λοιπών εις άπασαν την χώραν. Κατά την απογραφήν του χωριού Δαφνώνος έλαβεν μέρος και ο δημ/λος του σχολείου Δημήτριος Μέλης. Εκ της διεξαχθείσης απογραφής απεγράφησαν εις την κοινότητα Δαφνώνος, 671 κάτοικοι, έναντι 772 απογραφέντων άλλοτε.
- 2) Γρίπη μετά κοκκίτου μάλλον ελαφράς μορφής εξακολουθεί να ενοχλεί πολλούς εκ των κατοίκων.
- 3) Κατά την Κυριακή της 15^{ης} τρέχοντος εγένοντο εις το σχολείον αι κοινοτικά ειλογαί δια την ανάδειξιν των υποψηφίων συμβούλων της κοινότητος. Αύται εγένοντο μετά ησυχίας και τάξεως. Εκ της γενομένης ψηφοφορίας ανεδείχθησαν τακτικά μέλη κοινοτικών συμβούλων κατά σειράν επιτυχίας οι κάτωθι:
Α) Μαμούνας Γεώργιος του Νικολάου.
Β) Καλλιαγκιάς Μιχαήλ του Παντελή.
Γ) Μαμούνας Νικόλαος του Παναγιώτη.
Δ) Σιδεράτος Στυλιανός του Δημητρίου.
Ε) Ντίλης Σταύρος του Κων/τίνου.
Μέλη εφορευτικής επιτροπής ήσαν οι:
Γεώργιος Κουλουρούδης, Δημ. Μέλης δημ/λος του χωριού και Λιναρδής Σιδεράτος. Κατά την ειλογήν παρίστατο δικαστικός αντιπρόσωπος ο κ. Ιωάννης Βαλαντάσης.
- 4) Το Άγιον Πάσχα εορτάσθη ησύχως και καλώς υπό των κατοίκων.
- 5) Υπό του συνεργείου αντιφυματικού αγώνος εγένετο εμβολιασμός των μαθητών.

Μήν Μάϊος

- 1) Ραγδαία βροχαί διαρκείας πολλών ωρών επέφεραν ζημίας εις τα δημητριακά.
- 2) Ασθενείς έως μέτριοι άνεμοι ιδίως νότιοι έπνευσαν καθ' όλον το υπόλοιπον διάστημα του μηνός.
- 3) Αι βροχαί κατά γενικήν ομολογίαν από τον Σ/βριον του 1950 μέχρι σήμερα, υπήρξαν άφθονοι και δυναταί. Το ύψος βροχής διά την περιφέρειαν της Χίου, υπερέβη τους 0,75 πόντους.

Μήν Ιούνιος

- 1) Αφίχθησαν εξ Αλεξανδρείας και εκ Πειραιώς πολλοί Δαφνούσιοι μετά των οικογενειών τους ενταύθα, προς παραθερισμόν.
- 2) Αφίχθη ενταύθα ο πολιτευτής Χίου Ισιδ. Μαυριδόγλου μετά τινων φίλων του και ομίλησεν μετά των κοινοτικών αρχόντων του χωριού, περί διαφόρων ζητημάτων της κοινότητος.

- 3) Εξετελέσθη μετά πάσης μεγαλοπρεπείας η πανήγυρις του Αγίου Παντελεήμονος, τοπικής εορτής του χωριού.

Μήν Αυγούστος

- 1) Αφίχθησαν πολλοί πολιτευταί και βουλευταί οι οποίοι ωμίλησαν προς τους κατοίκους περί διαφόρων ζητημάτων του χωριού και γενικώς της πατρίδος μας.
- 2) Αφίχθη ενταύθα ο κύριος Νομάρχης, Χίου, όστις ομίλησε προς τους άρχοντες της κοινότητος και προς τον δ/ντήν του σχολείου περί της δι' αυτοκινήτου, λεωφορείου, συγκοινωνίας του χωριού μετά της Χίου όπως άλλοτε και υπεσχέθη την επαναφοράν του λεωφορείου εντός ολίγων ημερών.

Μήν Σεπτέμβριος

- 1) Διεξήχθησαν εν τη αιθούσει του σχολείου κατά την Κυριακή της 9^{ης} τρέχοντος, αι βουλευτικά ειλογαί εν πλήρη τάξει και ησυχία.
- 2) Σφοδροί βόρειοι άνεμοι έπνευσαν κατά το πρώτον 15/θήμερον του μηνός, οι οποίοι κατέστησαν τας ημέρας πολύ δροσεράς.
- 3) Κατά την 10ην τρέχοντος έφθασεν εις το χωριόν το λεωφορείον όπερ επανέλαβε την προ 1 1/2 έτους διακοπήσαν συγκοινωνίαν αυτού.
- 4) Η επιχωμάτωσις της οδού από Δαφνώνος εις Βερβεράτον συνετελέσθη δια μεταφοράς χώματος πυρολίθου δι' αυτοκινήτου φορτηγού, βοηθούντων και των κατοίκων.
- 5) Κατά την 18^{ην} τρέχοντος ήρχησεν η εγγραφή των μαθητών του σχολείου.
- 6) Κατά την 30ην του μηνός ο καιρός αιφνηδίως μετεβλήθη εις βροχερόν.

Μήν Οκτώβριος

- 1) Κατά την 1^{ην} του μηνός ήρχησαν τα μαθήματα του σχολείου.
- 2) Ο καιρός κατά την 2αν του μηνός μετεβλήθη εις βροχήν σιγαλήν. Εικράτησεν πολλές ώρας και ωφέλησεν τους αγρούς και τα δένδρα.
- 3) Εξέσπασε σφοδρός βόρειος άνεμος εις όλην την περιφέρειαν της Χίου, μετά βροχών και ψύχους ιδίως κατά την 25-26 του μηνός.

Μήν Νοέμβριος

- 1) Κατά την 3^{ην} του μηνός σφοδρός νότιος άνεμος μετά δυνατών βροχών καθ' όλην σχεδόν την ημέραν.
- 2) Κατά την 9^{ην} του μηνός αφίκετο εις το σχολείον ο κ. σχολίατρος δια τον εμβολιασμόν των μαθητών.
- 3) Την νύκτα της 15^{ης} ιδίου μηνός εξέσπασε σφοδρός νότιος άνεμος μετά δυνατής βροχής διαρκείας αρχιετών ωρών, συνοδευομένης και υπό χαλάζης μεγέθους φουντουκίου.
- 4) Εγένετο η αντικατάστασις της σχολικής εφορίας Δαφνώνος λόγω συμπληρώσεως της κεκανονισμένης διετίας, δια των: Νικ. Ξενιάδη προέδρ. Κων. Γιασεμή ταμ. και Ν. Π.Μισιριώτου και Ι. Μενή αναπληρωματικών. Συνεχίζεται

Π. Ο. «ΔΑΦΝΗ» Πρωταθλητής Χίου 1998 - 1999

Π. Ο. «ΔΑΦΝΗ» Η ΠΡΩΤΗ ΟΜΑΔΑ ΤΗΣ ΧΙΟΥ

Του Σταύρου Ντίλη

Τρεις φωτογραφίες από τον αγώνα της νίκης και τους πανηγυρισμούς με το κύπελλο στο χέρι. Τα σχόλια είναι περιττά.

Στην φωτογραφία της διπλανής σελίδας από αριστερά όρθιοι:

Αντώνης Γ. Μαμούνας πρόεδρος της ομάδας, Παναγιώτης Μαυράκης προπονητής από 20-1-99 μέχρι το τέλος της περιόδου, Νίκος Καραμπλάκας, Μιχάλης Ξηνταριανός, Άγγελος Μαρής, Γιώργης Γισσεμής, Νίκος Κορδός, Κώστας Πνευματικούδης, Γιώργης Παραδείσης και ο ταμίας Παντελής Λαμπρινούδης.

Καθιστοί:

Νίκος Ντίλης, Γιάννης Στουπάκης, Λεωνίδας Σουρές, Γιάννης Λαμπρινούδης, Γιώργης Μαμούνας, Σταύρος Ντίλης αρχηγός της ομάδας, Δημήτρης Ζαννίκος, Βαγγέλης Κηρύθρας, και Νίκος Σταυρινούδης.

Σταθμός στην ιστορία του Π. Ο. Δάφνη του Δαφνώνα υπήρξε η περίοδος 1998 - 1999.

Με την συμπλήρωση είκοσι χρόνων ζωής, κατόκτησε πρώτη φορά το πρωτάθλημα Α' κατηγορίας Χίου.

Οι κόποιοι χρόνων δικαιώθηκαν. Η αγωνίες και οι αγώνες παραγόντων και αθλητών επιβραβεύτηκαν. Η ομάδα μας έφτασε μια ανάσα από την Δ' Εθνική. Εκεί όμως σταμάτησε (Πολυκράτης Σάμου - Δάφνη 2-0, Αιγαίας Μυτιλήνης - Δάφνη 4-0).

Φέτος με περισσότερη όρεξη από παράγοντες και ποδοσφαιριστές που με τις καινούργιες μεταγραφές ενισχύονται σημαντικά θα προσπαθήσει να πάρει και πάλι το πρωτάθλημα αλλά και να περάσει τα μπαράζ που οδηγούν στην 4 η Εθνική.

Νέος προπονητής της ομάδας είναι ο Πέτρος Λιτσάκης και οι νέοι ποδοσφαιριστές που με τις μεταγραφές εντάχθηκαν στο δυναμικό της ομάδας είναι: Χρήστος Δάνδουλας από τον Αιολικό, Τάσος Παρμακλής από τον Ατρόμητο Πειραιά, Χρήστος Σπάχος από τον Άτλαντα Χίου, Κώστας Τζούμας από τον Φ. Ο. Βροντάδου, Γιάννης Βυζανιάρης από τον Βαρβασιακό, Δημήτρης Βαμβούρης από την Ένωση Συκιάδας - Λαγκάδας, Μιχάλης Μίχαλος και Χρήστος Παυλίδης από την Μίκρα και Γιάννης Μπουμπάρης ελεύθερος.

Το πρωτάθλημα φέτος για πρώτη φορά θα γίνει σε δυο ομίλους. Οι πρώτοι τέσσερις του κάθε ομίλου θα παίξουν ένα παιχνίδι στην έδρα κάθε ομάδας.

Αυτός που θα πάρει τους περισσότερους βαθμούς θα είναι πρωταθλητής.

Η Δάφνη θα αντιμετωπίσει τους: Κανάρη Νενήτων, Άρη Κάμπου, Καλαμωτή, Καρδάμυλα, Φάρκαινα και Βαρβασιακό.

Ευχή όλων μας είναι να πραγματοποιηθούν οι στόχοι της ομάδας μας και να μιλούν όλοι με θαυμασμό για το χωριό μας ακόμα μια φορά.

Ευχαριστούμε τον Εκπολιτιστικό Μορφωτικό Σύλλογο «Δάφνη» και όλους όσους βοήθησαν οικονομικά ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο την ομάδα μας.

Απευθύνουμε έκκληση στους φίλους της Δάφνης, ιδιαίτερα στους Δαφνούσους να συμπαραστέκονται την ομάδα μας στο γήπεδο εκεί που αγωνίζονται οι αθλητές μας και να τους δίνουν κουράγιο για πολλές νίκες και νέα τρόπαια.

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

Την πρώην Σοβιετική Ένωση αποτελούσαν τα Κράτη:
Ρωσία, Εσθονία, Λετονία, Λιθουανία, Λευκορωσία, Ουκρανία,
Μολδαβία, Γεωργία, Αρμενία, Αζερμπαϊτζάν, Καζαχστάν,
Ουζμπεκιστάν, Τουρκμενιστάν, Κιργιζιστάν και Τατζικιστάν;

Την πρώην Γιουγκοσλαβία αποτελούσαν:
Βοσνία - Ερζεγοβίνη, Κροατία, Μακεδονία, Μαυροβούνιο,
Σερβία (με τις αυτόνομες περιοχές Κοσσυφοπέδιο και
Βοϊβοδίνα) και Σλοβενία;

Την πρώην Τσεχοσλοβακία αποτελούσαν:
Βοημία - Μοραβία (Τσεχία) και Σλοβακία;

Την Ευρωπαϊκή Ένωση αποτελούν:
Βέλγιο, Γαλλία, Γερμανία, Ιταλία, Λουξεμβούργο, Ολλανδία,
Αγγλία, Δανία, Ιρλανδία, Ελλάδα, Ισπανία, Πορτογαλία,
Αυστρία, Σουηδία και Φιλανδία;

ΔΙΕΞΟΔΟΣ

Κι όμως, το νοιώθουμε βαθιά μας
στην πιο ατόφια περιοχή της
Ύπαρξης,
πως θάνατος αιώνιος δεν υπάρχει,
μονάχα η δύσκολη μεταλλαγή.

Τα φοβερά κυκλώματα
από το Πνεύμα σε Ύλη
και Ύλη Πνεύμα
κι απ' την αρχή τα ίδια πάλι,
ανθρώπων και Θεού η πάλη
σ' αυτό τ' αρχέγονο ζυμάρι
μέχρι το τέλει να φτιαχτεί.

«Τα χαμηλόφωνα»

Κώστα Αμπανούδη

Περιεχόμενα

Ντροπή		2
Θραμβος		3
11 Νοέμβρη 1912 - 28 Οκτώβρη 1940	Βαγγέλη Ρουφάκη	4
Φθινόπωρο	Γεωργίου Δροσίνη	5
Άγιος Δημήτριος	Παπά Παντελεήμονα Καλεώδη	5
Το φίλιωμα	Κώστα Αμπανούδη	6
Αναμνήσεις	Βαγγέλη Ρουφάκη	6
Μπουρλής - Τζανής	Πέτρου Μαριτάκη	7
Ήρωες του '40		8
Κωνσταντίνος Δαβάκης	Βαγγέλη Ρουφάκη	8
Μαρδοχαίος Φριζής	Βασίλη Κρεμύδα	8
Δαφνούσοι Ήρωες	Βαγγέλη Ρουφάκη	9
Γιάννης Παπαμιχαλάκης	»» »»	9
Μιχάλης Παπαμιχαλάκης	»» »»	10
Ιάκωβος Τσουνκαρης	»» »»	11
Γιώργης Ψαρρός	»» »»	12
Παντελής Μισιριώτης	»» »»	13
Στη «σωλήνα»	Φωτογραφία: Μαξ Ρεντιάνη	14-15
Από τον πόλεμο και την κατοχή	Α.Κρασόπουλος - Αργυρώ Μάτσα	16
Το κάστρο έπεσε	Ε. Ρουτζούνη	17
Σ' αυτούς που χάθηκαν	Μαρία Βεοβέρη	17
Σιλαβιά	Ι. Πολέμη	17
Από το έργο του συλλόγου		18
Γράμματα – Τέχνες – Πρόσωπα (Φώτης Αγγουλές)	Βαγγέλη Ρουφάκη	19
Γράμματα από τους αναγνώστες μας		20
Δαφνούσια έγγραφα (Πωλητήριο 1882)		21
Το αρχείο μου (Ημερολόγιο)	Δημητρίου Μέλη	22-23
Π. Ο. Δάφνη Πρωταθλήτης Χίου 1998-1999	Σταύρου Ντίλη	24-25
Γνωρίζετε ότι...		26
Διέξοδος	Κώστα Αμπανούδη	26
Περιεχόμενα		26
Λόγια μεγάλων λόγια μεγάλα		27

Λόγια μεγάλων, λόγια μεγάλα!

Η Αγγλία οφείλει πολλά στην Ελλάδα.

Σπάνια θα βρει κανείς πράξεις ευγενέστερες από `κείνες που γίνανε στην Ελλάδα στην διάρκεια του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, για την υπεράσπιση των αρχών της ελευθερίας.

Τσόρτσιλ

■
Η Ελλάδα είναι η κοιτίδα του ευγενέστερου πολιτισμού που γνώρισε η ανθρωπότητα. Είναι η χώρα στην οποία οφείλουμε ότι κάνει την ζωή ωραιότερη και ευγενέστερη.

Μακένζυ Κινκ

■
Όταν πολλοί είχαν χάσει σχεδόν κάθε ελπίδα για την νίκη, ο Ελληνικός λαός τόλμησε να αμφισβητήσει το αήττητο των Γερμανών, αντιτάσσοντας ενάντια στις απάνθρωπες μηχανές του πολέμου, μόνο το δικό του περήφανο πνεύμα της ελευθερίας.

Ρούσβελτ

■
Δεν θα ξεχάσω ποτέ στην ζωή μου τα όσα είδα όταν βρισκόμουν κοντά στους Έλληνες στρατιώτες. Αισθάνονται την ελευθερία σαν κάτι ζωντανό μέσα στη ψυχή τους.

Ντόνοβαν

■
Είπαν στην Αθήνα πριν 2.300 χρόνια, ότι το μυστικό της ευτυχίας είναι η ελευθερία και της ελευθερίας το θάρρος και η ανδρεία. Οι σύγχρονοι Έλληνες πρέπει να ομολογηθεί ότι έδωσαν νέα ζωή στην μεγάλη αυτή παράδοση.

Ήντεν

■
Το Αμερικανικό Έθνος θα βοηθήσει την Ελλάδα, γιατί εκεί πρωτοφάνηκαν οι έννοιες της δημοκρατίας και της ελευθερίας, στις οποίες πιστέψαμε και `μείς και κάθε ελεύθερος άνθρωπος και για τις οποίες όπως και για την ανεξαρτησία του αγωνίζεται και σήμερα ο Ελληνικός λαός.

Τρούμαν

■
Στην Βουλγαρία θα μπούμε τιμωροί, στην Σερβία σαν φίλοι και στην Ελλάδα θα βγάλουμε το καπέλο.

Στάλιν

■
Θα σας δώσουμε κάθε δυνατή βοήθεια πολεμώντας ενάντια στον κοινό εχθρό και θα μοιρασθούμε την κοινή νίκη.

Τσόρτσιλ

■
Η γενναιότητα των Ελλήνων απέναντι στον κίνδυνο που αντιμετωπίζουν είναι άφραστη. Η ελευθερία μπορεί να διαφυλαχτεί όταν όλοι οι λαοί δείξουν το ίδιο αδάμαστο θάρρος που δείχνει η Ελλάδα στον αγώνα για να μείνει ανεξάρτητη.

Τρούμαν

ΔΙΠΛΩΜΑ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ

Ο ΟΡΚΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ορκίζομαι επί φεγγαί τῶν Ουρανῶν,
 Ορκίζομαι ἐπὶ ἀστέροισι Ἑλλάδος
 τοῦ ἄβυσσου, τῆς ἀλάτης καὶ τοῦ ὄρους,
 Ορκίζομαι ἐπὶ ἕσσι καὶ τῶν ὕδατων
 οὐρανίου τοῦ ἀνθρώπου τῆς ὕλης.
 Ορκίζομαι ἢ βέβαι ἢ, ἤμπαρ ὄντως,
 ἢ ὁμοίαν σου καὶ το σέο σου μακροχρόνιον,
 Ἐλευθερίαν, Καταπολέμησιν, Ἀνεξαρτησίαν,
 ἢ τῶν ἠμετέρων ἢ ἐπὶ ἀστέροισι Ἑλλάδος
 Ορκίζομαι ἢ ἐξέ τῶν ἀνευρέσειν
 τοῦ γένους ἐξέ σπέρμα ἢ ἐξέ ἠέρας.

*Εἰς τὴν πόλιν Ἰερουσαλὴμ ἔλαβον τὴν ἑλευθερίαν
 τῶν ἠμετέρων ἕως τῶν ἡμετέρων ἡμερῶν
 ἡμερῶν ἐπὶ τῶν ἡμετέρων ἡμερῶν ἡμερῶν
 ἡμερῶν ἐπὶ τῶν ἡμετέρων ἡμερῶν ἡμερῶν*

ΑΡΧΗ ΤΗΣ
 Ο ΤΡΟΠΗΣ ΤΗΣ ΤΡΑΠΙΖΗΣ

Margaret

Κωνσταντίνος
Πατριάρχης

Ευαγγελία
Ματθαίου